

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 12 maart 2019 met nummer RvVb-A-1819-0722
in de zaken met rolnummer 1516/RvVb/0557/A (zaak I) en rolnummer 1617-RvVb-0728-A
(zaak II)

Verzoekende partijen
(zaak I)

1. de heer **Steven MELLAERTS**
2. mevrouw **Barbara EVRARD**
3. de heer **Matthias PAENHUYS**
4. mevrouw **Silvia PATRONELLI**
5. de heer **Frederik REEKMANS**

vertegenwoordigd door advocaat Rudi BEEKEN, met woonplaatskeuze bij de heer Steven MELLAERTS, wonende te 3380 Bunsbeek-Glabbeek, Schoolstraat 44 A

Verzoekende partij
(zaak II)

mevrouw **Yolande VAN NEROM**

vertegenwoordigd door advocaat Bert BEELEN, met woonplaatskeuze op het kantoor te 3000 Leuven, Justus Lipsiusstraat 24

Verwerende partij
(zaken I en II)

de deputatie van de provincieraad van VLAAMS-BRABANT

Tussenkommende partij
(zaak I)

mevrouw **Yolande VAN NEROM**

vertegenwoordigd door advocaat Bert BEELEN, met woonplaatskeuze op het kantoor te 3000 Leuven, Justus Lipsiusstraat 24

I. BESTREDEN BESLISSING

A. Zaak I

Verzoekende partijen vorderen met een aangetekende brief van 22 april 2016 de vernietiging van de beslissing van verwerende partij van 25 februari 2016.

Verwerende partij heeft het administratief beroep van verzoekende partijen tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Glabbeek van 16 oktober 2015 niet ingewilligd.

Verwerende partij heeft aan tussenkomende partij een vergunning onder voorwaarden verleend voor het wijzigen van een vergunde verkaveling (lot 1) op de percelen gelegen te 3380 Glabbeek, Schoolstraat, met als kadastrale omschrijving afdeling Bunsbeek, sectie C, perceelnummers 153r en 153/3.

B. Zaak II

Verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 9 juni 2017 de vernietiging van de beslissing van verwerende partij van 30 maart 2017.

Verwerende partij heeft haar beslissing van 25 februari 2016 houdende het verlenen van een vergunning onder voorwaarden voor het wijzigen van een vergunde verkaveling (lot 1) op de percelen gelegen te 3380 Glabbeek, Schoolstraat, met als kadastrale omschrijving afdeling Bunsbeek, sectie C, perceelnummers 153r en 153/3, ingetrokken, en heeft aan verzoekende partij een vergunning geweigerd voor het wijzigen van een vergunde verkaveling (lot 1) op de betreffende percelen.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.

Tussenkomende partij verzoekt in zaak I met een aangetekende brief van 14 oktober 2016 om in de procedure tot vernietiging tussen te komen. De voorzitter van de Raad laat tussenkomende partij met een beschikking van 17 november 2016 toe in de debatten.

2.

Verwerende partij dient zowel in zaak I als in zaak II een antwoordnota en het administratief dossier in. Tussenkomende partij dient in zaak I een schriftelijke uiteenzetting in. Verzoekende partijen in zaak I en verzoekende partij in zaak II dienen een wederantwoordnota in. Tussenkomende partij dient in zaak I een laatste schriftelijke uiteenzetting in.

3.

De kamervoorzitter behandelt beide vorderingen tot vernietiging samen op de openbare zitting van 20 februari 2018.

Advocaat Rudi BEEKEN voert het woord voor verzoekende partijen in zaak I. Advocaat Thomas BEELEN *loco* advocaat Bert BEELEN voert het woord voor respectievelijk tussenkomende partij in zaak I en verzoekende partij in zaak II. Verwerende partij verschijnt zowel in zaak I als in zaak II schriftelijk.

4.

Met een tussenarrest van 29 mei 2018 met nummer RvVb/A/1718/0931 worden de zaken I en II samengevoegd, wordt ambtshalve de heropening van de debatten bevolen om partijen toe te laten om binnen een termijn van 30 dagen na betekening van het tussenarrest een aanvullende nota in te dienen waarin standpunt wordt ingenomen *“over de draagwijdte van de bevoegdheid van de Vlaamse minister van binnenlands bestuur om op basis van het algemeen bestuurlijk toezicht overeenkomstig artikel 248 Provinciedecreet een bij de Raad aangevochten vergunningsbeslissing in de zin van artikel 4.8.2 VCRO te vernietigen”*, en worden partijen opgeroepen voor de zitting van 28 augustus 2018.

Verwerende partij en respectievelijk tussenkomende partij in zaak I en verzoekende partij in zaak II dienen tijdig een aanvullende nota in.

5.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 28 augustus 2018.

Advocaat Rudi BEEKEN voert het woord voor verzoekende partijen in zaak I. Verwerende partij verschijnt zowel in zaak I als in zaak II schriftelijk. Advocaat Bert BEELEN voert het woord voor respectievelijk tussenkomende partij in zaak I en verzoekende partij in zaak II.

6.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. REGELMATIGHEID VAN DE RECHTSPLEGING

Partijen worden bij tussenarrest van 29 mei 2018 *“uitgenodigd om binnen een termijn van dertig dagen, die ingaat de dag na deze van de betekening van het tussenarrest, de Raad en alle andere in het geding zijnde partijen een aanvullende nota te bezorgen met betrekking tot de ambtshalve vraag”*. Zoals blijkt uit het dossier en door partijen niet wordt betwist, wordt het tussenarrest betekend met een aangetekende brief van 12 juni 2018, zodat de in dit arrest bepaalde termijn van dertig dagen verstreek op 13 juli 2018. De aanvullende nota van verzoekende partijen in zaak I, die werd ingediend met een aangetekende brief van 24 augustus 2018, is derhalve laattijdig. Gezien het recht op tegenspraak in hoofde van de andere partijen door de laattijdigheid in het gedrang komt, dient deze nota uit de debatten te worden geweerd.

IV. FEITEN

Er wordt verwezen naar de uiteenzetting van de feiten in het tussenarrest van 29 mei 2018.

V. SAMENVOEGING VAN DE ZAKEN I EN II

Er wordt verwezen naar de samenvoeging van beide zaken in het tussenarrest van 29 mei 2018.

VI. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST IN ZAAK I

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst in zaak I tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

VII. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERINGEN TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid van de vordering in zaak II

Standpunt van de partijen

1.

Verwerende partij stelt in haar antwoordnota dat *“de bestreden beslissing ingevolge de vernietiging bij ministerieel besluit van 27 juli 2017 als niet bestaande dient te worden beschouwd”,* gezien *“de vernietiging door de toezichthoudende overheid de vernietigde beslissing met terugwerkende kracht doet verdwijnen”,* zodat *“de huidige vordering zonder voorwerp is en als onontvankelijk dient te worden afgewezen”.*

2.

Verzoekende partij onderschrijft de stelling van verwerende partij in haar wederantwoordnota. Zij bevestigt dat *“de bestreden beslissing inmiddels werd vernietigd door de toezichthoudende overheid”,* waardoor haar vordering *“zonder voorwerp is geworden en zij bijgevolg niet langer een actueel belang heeft bij de vordering”.*

3.

In het tussenarrest van 29 mei 2018 wordt er gewezen op de vernietigingsbevoegdheid van de Raad als administratief rechtscollege inzake vergunningsbeslissingen overeenkomstig (de toepasselijke versie van) artikel 4.8.2 VCRO, evenals op het algemeen bestuurlijk toezicht van de Vlaamse regering overeenkomstig artikel 248 Provinciedecreet. Er wordt opgemerkt dat *“zich de vraag stelt in hoeverre de Vlaamse minister van binnenlands bestuur bevoegd was om de bij de Raad bestreden vergunningsbeslissing (in de zin van artikel 4.8.2 VCRO) van verwerende partij van 30 maart 2017 te vernietigen in het kader van het algemeen bestuurlijk toezicht (overeenkomstig artikel 248 Provinciedecreet)”.* Gelet op de vaststelling dat *“deze ambtshalve opgeworpen vraag, die betrekking heeft op het belang van de respectievelijke verzoekende partijen in de zaken I en II bij hun beroep tot vernietiging evenals op de bevoegdheid van de Raad, voortsnog geen voorwerp heeft uitgemaakt van een tegensprekelijk debat tussen alle betrokken partijen”,* worden de debatten ambtshalve heropend, waarbij *“aan partijen de mogelijkheid wordt geboden om standpunt in te nemen over de draagwijdte van de bevoegdheid van de Vlaamse minister om op basis van het algemeen bestuurlijk toezicht overeenkomstig artikel 248 Provinciedecreet een bij de Raad aangevochten vergunningsbeslissing in de zin van artikel 4.8.2 VCRO te vernietigen”.*

4.

Verwerende partij volhardt in haar aanvullende nota in de stelling in haar antwoordnota dat het verzoek tot vernietiging in zaak II onontvankelijk is ingevolge de vernietiging van de bestreden beslissing van 30 maart 2017 bij beslissing van de minister van binnenlands bestuur van 27 juli 2017. Zij stelt dat de minister daartoe als toezichthoudende overheid overeenkomstig artikel 248 Provinciedecreet bevoegd was, gezien *“het jurisdictioneel toezicht van de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het algemeen administratief toezicht door de minister van binnenlands bestuur naast elkaar bestaat”,* zodat *“er geen reden is om aan te nemen dat de toezichthoudende overheid haar bevoegdheid zou verliezen in het kader van vergunningsaanvragen die al dan niet aanhangig zijn bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen”.* Zij verwijst ter ondersteuning van haar standpunt vooreerst naar de memorie van toelichting bij artikel 248 Provinciedecreet, dat *“het artikel 21 (schorsing en vernietiging door de Vlaamse Regering) van het decreet van 22 februari 1995 tot regeling van het administratief toezicht op de provincies in het Vlaamse Gewest*

herneemt”, evenals naar de memorie van toelichting bij voormeld artikel, waarin wordt overwogen dat “dit artikel de procedure regelt die van toepassing is inzake het algemeen administratief toezicht” “op alle besluiten van de provincieraad of de bestendige deputatie die niet onderworpen zijn aan het bijzonder goedkeuringstoezicht”. Zij wijst tevens op de vaststelling dat (“los van dit algemeen administratief toezicht zoals het vandaag bestaat”) “artikel 4.8.2. VCRO, zoals het in casu van toepassing is, voorziet in een jurisdictioneel beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen tegen in laatste administratieve aanleg gewezen vergunningsbeslissingen”. Zij stelt dat “er decretaal nergens enige aanwijzing is te vinden dat de bevoegdheid van de Raad voor Vergunningsbetwistingen het algemeen administratief toezicht bedoeld in artikel 248 van het provinciedecreet zou uitsluiten voor wat betreft de beslissingen die de deputatie neemt in het kader van stedenbouwkundige vergunningsaanvragen”, en merkt op dat “de memorie van toelichting bij de VCRO niet ingaat op de verhouding tussen het algemeen administratief toezicht bedoeld in artikel 248 van het provinciedecreet, en de jurisdictionele bevoegdheid van de Raad voor Vergunningsbetwistingen zoals bedoeld in artikel 4.8.2. VCRO”.

In navolging van haar redenering stelt zij “dat de vernietiging van een besluit dat een ander, oorspronkelijk besluit intrekt, tot gevolg heeft dat het oorspronkelijk besluit opnieuw van toepassing is”, zodat het gegeven dat de (in zaak II bestreden) “intrekkingsbeslissing van 30 maart 2017 met terugwerkende kracht is vernietigd door de toezichthoudende overheid op 27 juli 2017” tot gevolg heeft dat “de intrekking van de oorspronkelijke beslissing van 25 februari 2016 wordt geacht nooit te hebben plaatsgevonden”, waardoor de (in zaak I bestreden) “beslissing van 25 februari 2016 wordt geacht steeds te hebben bestaan en ook vandaag nog bestaat” en “verzoekende partijen worden geacht steeds belang te hebben gehad bij het verzoek tot nietigverklaring” (in zaak I).

5.

Verzoekende partij volhardt in haar aanvullende nota eveneens in de stelling in haar wederantwoordnota, waarin zij het standpunt van verwerende partij onderschreef. Zij sluit zich dan ook aan bij de uiteenzetting in de aanvullende nota van verwerende partij, en oordeelt eveneens “dat de Vlaamse minister van binnenlands bestuur als toezichthoudende overheid bevoegd is om beslissingen van de deputatie te vernietigen, ook indien deze beslissingen kunnen beschouwd worden als vergunningsbeslissingen in de zin van art. 4.8.2 VCRO”. Zij wijst aanvullend nog “op de wezenlijk verschillende aard van de bevoegdheid van de toezichthoudende overheid t.o.v. de bevoegdheid van de Raad”, en merkt op dat “er een onderscheid dient gemaakt te worden tussen een administratief beroep enerzijds en een jurisdictioneel beroep anderzijds, welke beroepen naast elkaar bestaan en elkaar niet uitsluiten”. Zij stelt dat “de bevoegdheid van de Minister van Binnenlands Bestuur als toezichthoudende overheid een administratief beroep is dat volgt uit art. 248 Provinciedecreet en zijn grondslag vindt in art. 162 van de Grondwet”, op basis waarvan zij meent dat “het een grondwettelijke verplichting is voor de wetgever, in casu ingevolge art. 6, § 1, VIII, eerste lid, 8°, Bijz. W. 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen het Vlaams Parlement, om in wetgeving te voorzien in de nodige bevoegdheden voor de toezichthoudende overheid om te beletten dat de wet wordt geschonden of het algemeen belang wordt geschaad”. Zij benadrukt dat “de Minister van Binnenlands Bestuur, wanneer zij als toezichthoudende overheid een beslissing neemt, (op)treedt als orgaan van actief bestuur” en “geen rechtsprekende functie uitoefent”. Zij stelt dat “het administratief toezicht als administratief beroep bestaat naast de eventuele jurisdictionele beroepen die wettelijk worden voorzien”, en wijst op het gegeven dat “de Raad voor Vergunningsbetwistingen een administratief rechtscollege is dat een rechtsprekende bevoegdheid uitoefent en rechtsprekende beslissingen neemt die bekleed zijn met gezag van gewijsde”. Zij meent dat “niet zou voldaan worden aan de grondwettelijke verplichting voor de wetgever om te voorzien in een toezichthoudende overheid die belet dat beslissingen van de

provinciale en gemeentelijke instellingen de wet of het algemeen belang schenden, indien er enkel een jurisdictioneel beroep zou voorzien worden tegen beslissingen”, zodat “de jurisdictionele bevoegdheid van (de) Raad m.b.t. vergunningsbeslissingen dan ook nooit tot gevolg kan hebben dat de bevoegdheden van de toezichthoudende overheid t.o.v. beslissingen van de deputatie ongedaan zouden gemaakt worden, aangezien dit een schending zou inhouden van art. 162 GW., dit ongeacht of deze beslissingen al dan niet vergunningsbeslissingen zijn in de zin van art. 4.8.2 VCRO”. In dit kader wijst zij tevens op de vaststelling dat “er ook geen enkele wettelijke bepaling is die expliciet stelt dat de bevoegdheid van (de) Raad inzake vergunningsbeslissingen de bevoegdheid van de toezichthoudende overheid, zoals in casu bepaald in art. 248 Provinciedecreet, zou uitsluiten”, terwijl “een impliciete interpretatie van de wetgeving die de bevoegdheid van (de) Raad bepaalt op een wijze dat de jurisdictionele bevoegdheid van (de) Raad de bevoegdheid van de toezichthoudende overheid zou uitsluiten, een schending zou inhouden van art. 162 GW juncto art. 248 Provinciedecreet en dan ook niet grondwetsconform is”. In de rand hiervan merkt zij nog op dat “indien de organisatie van een jurisdictioneel beroep bij een administratief rechtscollege de bevoegdheid van de toezichthoudende overheid zou uitsluiten om een beslissing te vernietigen, dit tevens zou inhouden dat de toezichthoudende overheid ook niet meer bevoegd zou zijn om besluiten van gemeentelijke en provinciale overheden te vernietigen waartegen een beroep mogelijk is bij de Raad van State”.

Beoordeling door de Raad

1.

Zoals gesteld in het tussenarrest, raken het bestaan van het rechtens vereiste belang bij een beroep tot vernietiging evenals de bevoegdheid van de Raad de openbare orde, zodat dit desnoods ambtshalve door de Raad dient te worden onderzocht. Tevens moet het belang waarvan een verzoekende partij voor de Raad blijf moet geven om een (ontvankelijk) beroep tot vernietiging te kunnen instellen niet alleen bestaan op het tijdstip van het indienen van haar beroep tot vernietiging, maar moet dit worden behouden tot aan de uitspraak omtrent dit beroep.

Zoals blijkt uit het administratief dossier en door partijen niet wordt betwist, werd de (in zaak II) bestreden beslissing van verwerende partij van 30 maart 2017, terloops de procedure bij de Raad, na klacht van verzoekende partij, in het kader van het algemeen bestuurlijk toezicht overeenkomstig artikel 248 Provinciedecreet vernietigd bij besluit van de Vlaamse minister van binnenlands bestuur van 27 juli 2017. In zoverre dit ministerieel besluit regelmatig is, verliest het beroep (in zaak II) haar voorwerp en heeft verzoekende partij niet langer een actueel belang bij haar beroep. In andersluidend geval dient dit ministerieel besluit overeenkomstig artikel 159 Grondwet buiten toepassing te worden gelaten en is het beroep (in zaak II) niet zonder voorwerp.

2.

Artikel 4.7.12 VCRO luidt (in de toepasselijke versie) als volgt:

“Een vergunning wordt binnen de reguliere procedure afgeleverd door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente waarin het voorwerp van de vergunning gelegen is.”

Artikel 4.7.21, §1 VCRO luidt (in de toepasselijke versie) als volgt:

“Tegen de uitdrukkelijke of stilzwijgende beslissing van het college van burgemeester en schepenen omtrent de vergunningsaanvraag kan een georganiseerd administratief beroep

worden ingesteld bij de deputatie van de provincie waarin de gemeente is gelegen. Bij het behandelen van het beroep onderzoekt de deputatie de aanvraag in haar volledigheid.”

Artikel 4.8.1 VCRO luidt als volgt:

“Er wordt een Raad voor Vergunningsbetwistingen opgericht, hierna de Raad te noemen.”

Artikel 4.8.2 VCRO luidt (in de toepasselijke versie) als volgt:

*“De Raad doet als administratief rechtscollege, bij wijze van arresten, uitspraak over de beroepen die worden ingesteld tot vernietiging van:
1° vergunningsbeslissingen, zijnde uitdrukkelijke of stilzwijgende bestuurlijke beslissingen, genomen in laatste administratieve aanleg, betreffende het afgeven of weigeren van een vergunning; ...”*

Artikel 4.1.1, 8° VCRO luidt (in de toepasselijke versie) als volgt:

*“Voor de toepassing van deze titel wordt verstaan onder: ...
8° in laatste administratieve aanleg: in de graad van de vergunningsprocedure waarna geen georganiseerd administratief beroep bij een vergunningverlenend bestuursorgaan meer mogelijk is; ...”*

Artikel 4.8.11, §1, lid 2 VCRO luidt (in de toepasselijke versie) als volgt:

“De persoon aan wie kan worden verweten dat hij een voor hem nadelige vergunningsbeslissing niet heeft bestreden door middel van het daartoe openstaande georganiseerd administratief beroep bij de deputatie, wordt geacht te hebben verzaakt aan zijn recht om zich tot de Raad te wenden.”

Overeenkomstig geciteerde artikelen wordt er in de reguliere vergunningsprocedure, op basis waarvan voorliggende aanvraag werd behandeld, voorzien in een georganiseerd administratief beroep bij verwerende partij tegen de vergunningsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen in eerste administratieve aanleg. Dit georganiseerd administratief beroep, dat in beginsel de toepassing van het algemeen administratief toezicht uitsluit, heeft een wisselwerking met het vernietigingsberoep bij de Raad, dat slechts openstaat voor de persoon die eerst het georganiseerd administratief beroep bij verwerende partij (regelmatig) heeft uitgeput.

Zoals blijkt uit het administratief dossier en door partijen niet wordt betwist, betreft de (in zaak II) bestreden beslissing van verwerende partij van 30 maart 2017, waarbij zij haar eerdere (in zaak I bestreden) beslissing van 25 februari 2016 houdende het verlenen van een vergunning onder voorwaarden voor het wijzigen van een vergunde verkaveling intrekt en de gevraagde vergunning weigert, een in laatste administratieve aanleg genomen vergunningsbeslissing in de zin van hoger geciteerd artikel 4.8.2 VCRO, waartegen geen georganiseerd administratief beroep meer openstaat maar enkel nog een jurisdictioneel beroep bij de Raad.

3.

Verzoekende partij en verwerende partij maken niet aannemelijk dat verzoekende partij, ongeacht haar verzoek tot vernietiging van de bestreden beslissing bij de Raad overeenkomstig artikel 4.8.2 VCRO, (*quasi*) tegelijkertijd met haar jurisdictioneel beroep tevens de vernietiging van deze bestreden beslissing kon nastreven bij de Vlaamse minister van binnenlands bestuur in het kader van het algemeen bestuurlijk toezicht overeenkomstig artikel 248 Provinciedecreet.

Zoals blijkt uit de parlementaire voorbereiding bij het decreet van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid (*Parl.St. VI. Parl., 2008-2009, nr. 2011/1, 195-214, nrs. 570-613*), werden hoger geciteerde artikelen 4.8.1 en 4.8.2 VCRO (die een woordelijke overname zijn van het oorspronkelijke artikel 133/56 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals ingevoegd met artikel 36 van het decreet van 27 maart 2009) ingevoerd naar aanleiding van de volgens de decreetgever *“beleidsmatige noodzaak van de omvorming van het gewestelijke administratieve beroep inzake vergunningsgeschillen (bij een politieke overheid) naar een gewestelijk jurisdictioneel beroep (bij een onafhankelijk rechtscollege)”*. De oprichting van de Raad met een specifiek toegewezen vernietigingsbevoegdheid ten aanzien van vergunningsbeslissingen in laatste administratieve aanleg komt derhalve tegemoet aan de volgens de decreetgever bestaande *“nood aan een gedepolitiseerd beroep”*, die voortvloeit *“uit de vaste wil om tot een beleidsmatig logische bevoegdheidsverdeling te komen tussen, enerzijds, de Vlaamse Regering en de diensten van de Vlaamse overheid, die instaan voor het uittekenen van het beleidsmatig, planologisch en reglementair kader waarbinnen vergunningen worden afgeleverd, en, anderzijds, een onafhankelijke en objectieve instantie die vergunningsbeslissingen toetst op de naleving van dat kader”*. Deze beleidskeuze van de decreetgever wordt in de parlementaire voorbereiding met name verwoord als volgt:

“ ...

570. De voorgestelde artikelen stellen een Raad voor vergunningsbetwistingen in, die zich als administratief rechtscollege uitspreekt over annulatieberoepen, ingesteld tegen vergunningsbeslissingen, genomen in laatste administratieve aanleg ...

De term “vergunningsbeslissingen” heeft betrekking op krachtens het DRO genomen beslissingen in de vergunningenprocedure. Niet enkel de toekenning of de weigering van een vergunning valt onder het begrip, maar ook bvb. het onontvankelijk verklaren van een administratief beroep.

...

586. De beroepsprocedure bij de nieuwe Raad voor vergunningsbetwistingen vervangt (in de reguliere procedure) het beroep bij de Vlaamse Regering (bij delegatie : de Minister bevoegd voor de Ruimtelijke Ordening), zoals dat vandaag bestaat (zij het dat dit beroep in het licht van het gelijkheidsbeginsel wordt opengesteld voor alle belanghebbenden; het kan immers niet zijn dat een gewestelijke beroepsrap enkel openstaat voor de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar, het college van burgemeester en schepenen c.q. de aanvrager, zoals vandaag nochtans het geval is).

Eén en ander kadert in de beleidsintentie om het beroep tegen vergunningsbeslissingen van de deputatie op te dragen aan een gewestelijk orgaan dat met bijzondere waarborgen op het vlak van onafhankelijkheid en objectiviteit is omkleed, zonder te raken aan het principe dat, voorafgaand aan een beroep bij de Raad van State, op gewestelijk niveau een beroep moet kunnen worden uitgeput.

587. De nood aan een gedepolitiseerd beroep vloeit voort uit de vaste wil om tot een beleidsmatig logische bevoegdheidsverdeling te komen tussen, enerzijds, de Vlaamse Regering en de diensten van de Vlaamse overheid, die instaan voor het uittekenen van het beleidsmatig, planologisch en reglementair kader waarbinnen vergunningen worden afgeleverd, en, anderzijds, een onafhankelijke en objectieve instantie die vergunningsbeslissingen toetst op de naleving van dat kader.

In de huidige organisatie van de ruimtelijke ordening zijn beleidsmatige-bestuurlijke functies en functies inzake geschillenbeslechting daarentegen verenigd in één hand.

De enige zinvolle mogelijkheid om uit deze situatie te geraken, bestaat effectief in de omzetting van het gewestelijke “administratieve” vergunningencontentieux naar een jurisdictioneel contentieux, in de schoot van een rechterlijke instantie, die voldoet aan alle waarborgen inzake onafhankelijkheid en objectiviteit dewelke onder meer door artikel 6 EVRM worden geëist.

De nood aan dergelijk absoluut onafhankelijk en objectief orgaan wordt mede genoodzaakt door de dwingende beleidsoptie (in het licht van de bewerkstelling van een gelijke rechtsbescherming voor alle belanghebbenden) om de toegang tot het beroep op gewestelijk niveau te verruimen, zodanig dat het niet langer enkel openstaat voor de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar, het college van burgemeester en schepenen c.q. de aanvrager.

...

589. Met recht en rede kan hier worden verwezen naar het reeds aangehaalde oordeel van de Afdeling Wetgeving van de Raad van State over de provinciale administratieve rechtscolleges, bevoegd voor verkiezingsbetwistingen. De Raad stelde meer bepaald dat “de Vlaamse decreetgever redelijkerwijze van oordeel [kan] zijn dat het noodzakelijk is om het verkiezingscontentieux op lokaal vlak, alsook het andere contentieux waarop het ontwerp betrekking heeft, toe te vertrouwen aan een administratief rechtscollege dat meer waarborgen biedt inzake onafhankelijkheid, onpartijdigheid en deskundigheid dan de bestendige deputatie van de provincie”

Op eenzelfde wijze komt het aan de decreetgever toe om de beleidsmatige noodzaak te onderkennen van de omvorming van het gewestelijke administratieve beroep inzake vergunningsgeschillen (bij een politieke overheid), naar een gewestelijk jurisdictioneel beroep (bij een onafhankelijk rechtscollege).

...

594. De voornaamste taak van de Raad voor vergunningsbetwistingen zal uiteraard gericht zijn op het beslechten van geschillen aangaande beroepsbeslissingen van deputaties (gelet op het numeriek overwicht van vergunningsaanvragen binnen de reguliere procedure).

Eén van de doelstellingen van voorliggend ontwerpdecreet bestaat in een volwaardige implementatie van het subsidiariteitsbeginsel in het vergunningenbeleid. Aanzetten voor die doelstelling vindt men reeds in het Vlaamse Regeerakkoord 2004-'09, waarin gesteld wordt dat het beroep van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar enkel nog gesteund mag worden op legaliteitsaspecten.

In een 21ste-eeuwse visie op ruimtelijke ordening is het inderdaad onwenselijk dat een gewestelijk bestuur zich nog zou uitspreken over opportuniteitsinschattingen door lokale besturen.

Een volwaardige implementatie van het subsidiariteitsbeginsel in het vergunningencontentieux kan slechts worden gerealiseerd door de organisatie van een rechtscollege, dat immers oordeelt op grond van het recht (in ruime zin) en niet op grond van opportuniteitsoverwegingen.

...

597. Het Regeerakkoord 2004-'09 heeft, onder belangrijke druk vanuit de lokale besturen, gesteld dat openbare besturen voor de eigen vergunningsaanvragen de mogelijkheid moeten krijgen om “bij de Vlaamse overheid in beroep te gaan”. Dergelijk gewestelijk beroep kan niet alleen de legaliteit maar ook de redelijkheid (= marginale opportuniteitstoetsing) van de vergunningsbeslissingen in de bijzondere procedure bewaken.

Ook om deze beleidsfinaliteit waar te kunnen maken, dringt de creatie van een administratief rechtscollege zich op.

Een puur administratief beroep bij het gewestelijke vergunningverlenende bestuursorgaan (de Vlaamse Regering, de gedelegeerde stedenbouwkundige ambtenaar c.q. de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar) zou immers neerkomen op een (geïstitutionaliseerd) "willig beroep". De rechtsleer stelt evenwel dat het instellen van dergelijk beroep "voor de burger niet steeds de efficiëntie [zal] hebben die hij ervan verwacht : het "willig" beroepsorgaan zal immers veelal niet vlug geneigd zijn om op een eerder genomen beslissing terug te komen, tenzij belangrijke nieuwe gegevens worden aangedragen of manifeste fouten worden aangetoond". Een "hiërarchisch beroep" behoort evenmin tot de mogelijkheden: indien de beslissing genomen wordt op regeeringsniveau, kan men deze moeilijk laten toetsen door een ambtelijke commissie. Zulks zou op gespannen voet staan met het feit dat de Regering binnen het constitutioneel bestel aan de "top" van de hiërarchische piramide staat. Overigens stelt diezelfde rechtsleer ten aanzien van het hiërarchisch administratief beroep dat de slaagkansen daarvan voor de rechtsonderhorige eerder gering zijn, omdat de ambtenaar of instantie die de bestreden beslissing nam, "meestal op algemene of individuele instructie van de hogere overheid zal zijn opgetreden en de hogere overheid meer aandacht zal hebben voor de belangen van het bestuur dan voor het belang van de bestuurdde"

Enkel een jurisdictioneel beroep kan de doelstelling van het Regeerakkoord waarmaken, doordat dergelijk beroep de gewenste graad van objectiviteit insluit.
...

In zoverre er tegen een vergunningsbeslissing van verwerende partij in laatste administratieve aanleg (in het kader van het georganiseerd administratief beroep), naast het daartoe specifiek decretaal georganiseerde jurisdictioneel beroep bij de Raad, in het kader van het algemeen bestuurlijk toezicht ook nog een administratief beroep mogelijk zou zijn bij de Vlaamse minister van binnenlands bestuur, die beschikt over een algemene vernietigingsbevoegdheid, wordt afbreuk gedaan aan voormelde duidelijke beleidskeuze van de decreetgever met de invoering van de Raad (als 'natuurlijke rechter') met een specifieke vernietigingsbevoegdheid. Door wat betreft vergunningsbeslissingen met een '*lex specialis*' (van latere datum dan het Provinciedecreet) te voorzien in een specifiek jurisdictioneel beroep bij de Raad (dat in beginsel openstaat voor alle bij de vergunningsbeslissing betrokken partijen), in plaats van het tot dan bestaande administratief beroep bij de minister, heeft de decreetgever de vernietigingsbevoegdheid van de Vlaamse regering in het kader van het algemeen bestuurlijk toezicht overeenkomstig artikel 248 Provinciedecreet impliciet uitgesloten. Dit blijkt tevens impliciet uit de vaststelling dat artikel 251 Provinciedecreet enkel voorziet dat "*de termijn om een beroep in te stellen bij de Raad van State tegen een beslissing van de provincieoverheid wordt gestuit ten voordele van degene die een klacht indient bij de toezichthoudende overheid, op voorwaarde dat deze klacht aangetekend wordt verzonden voor het verstrijken van de beroepstermijn en voor het verstrijken van de termijn voor het uitoefenen van het toezicht*", gezien daarin niet eveneens sprake is van het stuiten van de termijn om een verzoek tot vernietiging in te stellen bij de Raad tegen een vergunningsbeslissing in laatste administratieve aanleg, indien daartegen tijdig een klacht werd ingediend bij de toezichthoudende overheid.

4.

Verzoekende partij stelt tevergeefs dat er door de wetgever, dan wel de decreetgever ingevolge artikel 6, §1 VIII Bijzondere Wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, niet wordt voldaan aan de plicht overeenkomstig artikel 162 Grondwet om te voorzien in een toezichthoudende overheid die belet dat de beslissingen van de provinciale instellingen de wet of

het algemeen belang schenden, indien het algemeen bestuurlijk toezicht niet van toepassing is op alle beslissingen van verwerende partij, inclusief de vergunningsbeslissingen in het kader van het bij haar georganiseerd administratief beroep. Er wordt wat betreft de vergunningsbeslissingen (van verwerende partij) in laatste administratieve aanleg voorzien in een specifiek jurisdictioneel beroep bij de Raad (dat in beginsel openstaat voor alle bij de vergunningsbeslissing betrokken partijen), ter vervanging van het eertijds bestaande administratief beroep bij de Vlaamse Regering, terwijl het Grondwettelijk Hof oordeelde dat deze werkwijze van de decreetgever conform is met de grondwet (G.H. nr.8/2011 van 27 januari 2011):

“ ...

Artikel 161 van de Grondwet bepaalt: « Geen administratief rechtscollege kan worden ingesteld dan krachtens een wet ».

Die bepalingen behouden aan de federale overheid de bevoegdheid voor om administratieve rechtscolleges op te richten en hun bevoegdheden en de door hen na te leven procedureregels te bepalen.

B.8.5. Aangezien de Raad voor vergunningsbetwistingen een administratief rechtscollege is dat uitspraak doet over jurisdictionele beroepen, was de Vlaamse decreetgever in beginsel niet bevoegd om de bestreden bepalingen aan te nemen.

B.8.6. Op grond van artikel 10 van de bijzondere wet tot hervorming der instellingen, kan het decreet evenwel bepalingen bevatten in aangelegenheden waarvoor de Parlementen niet bevoegd zijn. Opdat artikel 10 toepassing kan vinden, is het vereist dat de aangenomen regeling noodzakelijk is voor de uitoefening van de bevoegdheden van het gewest, dat de aangelegenheid zich leent tot een gedifferentieerde regeling en dat de weerslag van de betrokken bepalingen op die aangelegenheid slechts marginaal is.

B.8.7.1. In de parlementaire voorbereiding werd de oprichting van de Raad voor vergunningsbetwistingen als administratief rechtscollege als volgt verantwoord: ...

B.8.7.2. Uit de voormelde parlementaire voorbereiding blijkt dat de decreetgever de oprichting van een administratief rechtscollege noodzakelijk achtte, enerzijds, om het beroep bij de Vlaamse Regering te vervangen door een beroepsprocedure bij een onpartijdige en onafhankelijke instantie die over voldoende expertise zou beschikken om te kunnen oordelen of vergunningsbeslissingen in overeenstemming zijn met de goede ruimtelijke ordening en, anderzijds, om een snelle afhandeling van dat beroep te kunnen verzekeren. Het blijkt niet dat die beoordeling onjuist is.

B.8.8. De aangelegenheid van de beroepsprocedure tegen een bestuurlijke beslissing waarbij een vergunning wordt uitgereikt of geweigerd ... leent zich tot een gedifferentieerde regeling aangezien op het federale niveau er ook uitzonderingen zijn op de algemene bevoegdheid van de Raad van State en de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State enkel uitspraak doet over beroepen tot nietigverklaring van de in artikel 14, §1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vermelde akten en reglementen voor zover in geen beroep bij een ander administratief rechtscollege is voorzien.

B.8.9. De weerslag op de aan de federale wetgever voorbehouden bevoegdheid is tenslotte marginaal, nu de bevoegdheid van de Raad voor vergunningsbetwistingen is beperkt tot beroepen die worden ingesteld tegen de individuele beslissingen vermeld in artikel 133/56, tweede lid, van het decreet van 18 mei 1999.

B.8.10.1. Luidens artikel 160 van de Grondwet worden de bevoegdheid en de werking van de Raad van State door de wet bepaald. Op grond van artikel 14, §2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State doet de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State uitspraak over « de cassatieberoepen ingesteld tegen de door de administratieve rechtscolleges in laatste aanleg gewezen beslissingen in betwiste zaken wegens overtreding van de wet of wegens schending van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen ».

B.8.10.2. In de parlementaire voorbereiding van de bestreden bepalingen werd uitdrukkelijk bevestigd dat de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, met toepassing van het voormelde artikel 14, §2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, als cassatierechter optreedt ten aanzien van de uitspraken van de Raad voor vergunningsbetwistingen ..., hetgeen te dezen noodzakelijk is in het licht van de beoordeling van het marginaal karakter van de maatregel.

B.8.10.3. Bijgevolg beperken de bestreden bepalingen niet op overdreven wijze de bevoegdheden van de Raad van State, zodat de decreetgever slechts op marginale wijze is getreden op de ter zake aan de federale wetgever voorbehouden bevoegdheid.

...”

5.

Verzoekende partij stelt tevens tevergeefs dat de (gebeurlijke) vaststelling dat de organisatie van een jurisdictioneel beroep bij een administratief rechtscollege de mogelijkheid van een administratief beroep bij de toezichthoudende overheid uitsluit, impliceert dat de toezichthoudende overheid ook niet meer bevoegd is om gemeentelijke en provinciale besluiten te vernietigen waartegen een beroep mogelijk is bij de Raad van State. Zoals gesteld heeft de decreetgever specifiek wat betreft vergunningsbeslissingen van verwerende partij in het kader van het (voorafgaandelijk bij haar uitgeput) georganiseerd administratief beroep voorzien in een specifiek jurisdictioneel beroep bij de Raad als administratief rechtscollege, waarmee zij het eertijds bestaande administratief beroep bij de Vlaamse regering heeft willen uitsluiten. Deze werkwijze impliceert niet dat de toezichthoudende overheid evenmin nog bevoegd is om gemeentelijke en provinciale besluiten te vernietigen waartegen een vernietigingsberoep mogelijk is bij de Raad van State. Dit blijkt reeds duidelijk uit de vaststelling hierboven dat artikel 251 Provinciedecreet expliciet voorziet dat “de termijn om een beroep in te stellen bij de Raad van State tegen een beslissing van de provincieoverheid wordt gestuit ten voordele van degene die een klacht indient bij de toezichthoudende overheid, op voorwaarde dat deze klacht aangetekend wordt verzonden voor het verstrijken van de beroepstermijn en voor het verstrijken van de termijn voor het uitoefenen van het toezicht”. De specifiek aan de Raad toegekende bevoegdheid (*ratione materiae*) om kennis te nemen van jurisdictionele beroepen tegen in laatste administratieve aanleg genomen vergunningsbeslissingen doet dan ook geen afbreuk aan de residuaire bevoegdheid van de Raad van State op basis van artikel 14 Raad van State-wet, waarin wordt bepaald dat de Raad van State kennis neemt van geschillen inzake bestuurlijke beslissingen indien ze door de wet niet aan een ander rechtscollege werden toegekend.

6.

Gelet op voormelde uiteenzetting was de Vlaamse minister van binnenlands bestuur niet bevoegd om de (eveneens voor de Raad) bestreden beslissing van verwerende partij van 30 maart 2017 te vernietigen in het kader van haar algemeen administratief toezicht. Minstens blijkt uit haar beslissing van 27 juli 2017 niet waarom zij oordeelde dat zij overeenkomstig artikel 248 Provinciedecreet wel bevoegd was, ondanks de specifieke aan de Raad toegewezen bevoegdheid overeenkomstig artikel 4.8.2 VCRO. De ministeriële beslissing van 27 juli 2017 is dan ook

onregelmatig en wordt overeenkomstig artikel 159 Grondwet buiten toepassing gelaten. De wettigheid van de beslissing van verwerende partij van 30 maart 2017 zal hierna dan ook worden beoordeeld door de Raad.

De excepties van verwerende partij en verzoekende partij worden verworpen.

B. Ontvankelijkheid van de vordering wat betreft zaak I

B.1. Ontvankelijkheid wat betreft de betaling van het rolrecht

1.

Artikel 21 DBRC-decreet luidt (in de toepasselijke versie) als volgt:

“§1. Het rolrecht dat verschuldigd is per verzoekende partij bij het indienen van een verzoekschrift tot vernietiging, bedraagt 175 euro.

...

§5. De griffier brengt de verzoekende partij ... schriftelijk op de hoogte van het verschuldigde bedrag of de beslissing over de vrijstelling van de betaling van het rolrecht.

De storting gebeurt binnen een termijn van vijftien dagen, die ingaat de dag na de betekening van de beveiligde zending, vermeld in het eerste lid.

Als het bedrag niet binnen de termijn, vermeld in het tweede lid, is gestort door de verzoekende partij, wordt het beroep niet-ontvankelijk verklaard.

...

De niet-tijdige betaling kan niet worden geregulariseerd.

...”

2.

Verzoekende partijen worden met een aangetekende brief van de Raad van 16 augustus 2016 in kennis gesteld van de ontvangst van hun verzoekschrift en uitgenodigd tot de betaling van het rolrecht. Er wordt hen gemeld dat “*elke verzoekende partij een rolrecht is verschuldigd van 175 euro, met toepassing van artikel 21, §1, eerste lid DBRC-decreet*”, dat “*binnen een vervaltermijn van vijftien dagen, die ingaat de dag na de betekening van deze brief, moet gestort worden*”, waarbij uitdrukkelijk wordt gewezen op de vaststelling dat “*indien het rolrecht niet binnen voormelde termijn is betaald, het beroep niet-ontvankelijk wordt verklaard, met toepassing van artikel 21, §5 DBRC-decreet*”, terwijl “*de niet-tijdige betaling niet kan worden geregulariseerd*”. Verzoekende partijen betalen slechts 525 euro van het door hen verschuldigde totaalbedrag van 875 euro.

3.

Het wordt door partijen niet betwist dat het in het kader van het ingediende verzoek tot vernietiging verschuldigde rolrecht slechts werd gestort door/namens eerste, vierde en vijfde verzoekende partij. Met een aangetekende brief van 24 augustus 2016 delen verzoekende partijen met name mee dat enkel eerste, vierde en vijfde verzoekende partij het door hen verschuldigde rolrecht zullen betalen, en dat tweede en derde verzoekende partij geen rolrecht zullen betalen. Tweede en derde verzoekende partij geven tijdens de zitting, in het licht van het algemeen rechtsbeginsel dat de strengheid van het decreet in geval van overmacht of van onoverwinnelijke dwaling kan worden gemilderd, geen toelichting omtrent de reden van de (vastgestelde) niet-betaling van het rolrecht, en tonen niet aan dat deze (gebeurlijke) reden overmacht of onoverwinnelijke dwaling uitmaakt. Gelet op deze vaststelling is de Raad verplicht om het beroep in hoofde van tweede en derde verzoekende partij onontvankelijk te verklaren wegens de niet (tijdige) betaling van het

verschuldigde rolrecht. In zoverre er hierna wordt verwezen naar ‘verzoekende partijen’ (in zaak I) wordt derhalve enkel bedoeld op eerste, vierde en vijfde verzoekende partij.

B.2. Ontvankelijkheid wat betreft het voorwerp van het beroep en de bevoegdheid van de Raad

Standpunt van de partijen

1.

Tussenkomen de partij betwist de ontvankelijkheid van het “*administratief beroep*” van verzoekende partijen. Zij stelt enerzijds dat dit beroep louter is gericht tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van Glabbeek van 16 oktober 2015 in eerste administratieve aanleg, en niet tegen de beslissing van verwerende partij van 25 februari 2016 in graad van (georganiseerd) administratief beroep, terwijl de Raad overeenkomstig artikel 4.8.2, 1° VCRO enkel uitspraak doet over ‘vergunningsbeslissingen genomen in laatste administratieve aanleg’. Anderzijds stelt zij dat met dit beroep (in het beschikkend gedeelte) louter wordt gevorderd om “*de bestreden beslissing te hervormen en het gevraagde alsnog te weigeren*”, terwijl de Raad enkel bevoegd is om een vergunningsbeslissing te vernietigen. Zij wijst in dit kader op de vaststelling dat het verzoekschrift geen opschrift bevat zoals bepaald in artikel 55 Procedurebesluit, maar enkel het opschrift “*administratief beroep*” vermeldt. Zij meent dan ook dat “*noch uit het opschrift van het ‘administratief beroep’ van verzoekende partijen, noch uit het beschikkend gedeelte van dit verzoekschrift kan afgeleid worden dat de vernietiging en/of schorsing van de bestreden beslissing wordt gevorderd*”.

2.

Verzoekende partijen betwisten de excepties. Zij stellen dat het argument dat zij met hun beroep niet de vernietiging beogen van de in laatste administratieve aanleg genomen beslissing van verwerende partij van 25 februari 2016 feitelijke grondslag mist. Zij wijzen erop dat zij “*een afschrift van de bestreden beslissing aan hun verzoekschrift hebben toegevoegd*”, en menen dat “*het klaar en duidelijk is dat het verzoek zich richt tegen de actueel verwerende partij, die dienaangaande ook geen inhoudelijk verweer voert*”. Zij heromschrijven het voorwerp van hun vordering en het beschikkend gedeelte, en stellen dat zij de nietigverklaring vorderen van het besluit van verwerende partij van 25 februari 2016.

3.

Tussenkomen de partij volhardt in haar laatste schriftelijke uiteenzetting in haar excepties. Zij merkt op dat verzoekende partijen in hun wederantwoordnota zowel het voorwerp van hun vordering als het beschikkend gedeelte hiervan wijzigen. Zij wijst op het Procedurebesluit, op basis waarvan “*het voorwerp van het beroep in het gedinginleidend verzoekschrift moet bepaald worden en niet achteraf gewijzigd kan worden in een wederantwoordnota*”.

Beoordeling door de Raad

1.

Zoals blijkt uit het inleidend “*administratief beroep*”, is dit gericht “*tegen de wijziging verkavelingsvergunning verleend door het College van burgemeester en schepenen van de gemeente Glabbeek en bestendige deputatie*”, terwijl daarbij ook (als stuk 6) een afschrift wordt gevoegd van de beslissing van verwerende partij van 25 februari 2016. Gelet op deze vaststellingen kan het ‘beroep’ van verzoekende partijen niet anders worden begrepen dan als een

beroep tegen de vergunningsbeslissing in laatste administratieve aanleg van verwerende partij van 25 februari 2016, en berust de omschrijving van het ‘voorwerp van het beroep’, waarbij wordt verwezen naar de vergunningsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van 16 oktober 2015, wellicht op een materiële vergissing. In zoverre verzoekende partijen in het licht van de omschrijving van het ‘voorwerp van het beroep’ desgevallend eveneens de vernietiging vorderen van de vergunningsbeslissing in eerste administratieve aanleg, is de Raad hiervoor overeenkomstig artikel 4.8.2 VCRO niet bevoegd.

2.

Wat betreft de bevoegdheid van de Raad, bepalen de relevante artikelen 35, lid 1 en 37 DBRC-decreet respectievelijk het volgende:

“Art. 35. Als een Vlaams bestuursrechtcollege ... het beroep gegrond verklaart, vernietigt het de bestreden beslissing geheel of gedeeltelijk ...”

“Art. 37. §1. Na gehele of gedeeltelijke vernietiging kan een Vlaams bestuursrechtcollege ... de verwerende partij bevelen om met inachtneming van de overwegingen die opgenomen zijn in zijn uitspraak een nieuwe beslissing te nemen of een andere handeling te stellen. Het kan daarbij de volgende voorwaarden opleggen:

1° welbepaalde rechtsregels of rechtsbeginselen moeten bij de totstandkoming van de nieuwe beslissing worden betrokken;

2° welbepaalde procedurele handelingen moeten voorafgaand aan de nieuwe beslissing worden gesteld;

3° welbepaalde onregelmatige motieven of kennelijk onredelijke motieven mogen niet bij de totstandkoming van de nieuwe beslissing worden betrokken.

...

§2. Het Vlaams bestuursrechtcollege ... kan, als de nieuw te nemen beslissing, bevelen conform paragraaf 1, eerste lid, het gevolg is van een gebonden bevoegdheid van de verwerende partij, het arrest in de plaats stellen van die beslissing.”

Gelet op geciteerde artikelen heeft de Raad als administratief rechtcollege (behoudens wanneer de nieuw te nemen beslissing het gevolg is van een gebonden bevoegdheid van verwerende partij) enkel een vernietigingsbevoegdheid. De Raad kan zich derhalve in beginsel niet in de plaats stellen van de administratieve overheid en de aanvraag beoordelen, maar kan enkel nagaan of verwerende partij bij de uitoefening van haar bevoegdheid binnen de grenzen van de wettigheid is gebleven.

Verzoekende partijen vorderen in het beschikkend gedeelte van hun verzoekschrift *“om de bestreden beslissing te hervormen en het gevraagde alsnog te weigeren”*. Hoewel dit door verzoekende partijen niet expliciet wordt gesteld, dient in het licht van geciteerd artikel 35 DBRC-decreet te worden aangenomen dat zij (ook) de vernietiging vorderen van de bestreden beslissing. Overigens werd het *“administratief beroep”* van verzoekende partijen ook door verwerende partij beschouwd als een verzoek tot vernietiging van haar beslissing van 25 februari 2016, terwijl ook tussenkomende partij haar verzoek tot tussenkomst omschreef als *“verzoek tot tussenkomst in een vernietigingsprocedure”*, zodat beiden klaarblijkelijk oordeelden dat het *“administratief beroep”* van verzoekende partijen (in eerste instantie) moet worden beschouwd als een verzoek tot vernietiging. In zoverre verzoekende partijen tevens vorderen dat de Raad de aanvraag alsnog weigert is hun beroep onontvankelijk, gezien de Raad hiertoe *in casu* niet bevoegd is.

De excepties van tussenkomende partij worden verworpen.

B.3. Schending van artikel 15 Procedurebesluit

Standpunt van de partijen

1.

Tussenkomende partij betwist de ontvankelijkheid van het “*administratief beroep*” van verzoekende partijen eveneens wegens schending van artikel 15, 2° en 4° Procedurebesluit. Zij stelt enerzijds dat daarin “*de naam en het adres van de verweerder niet wordt vermeld*”, gezien “*er enkel wordt vermeld dat het beroep gericht is tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Glabbeek van 16 oktober 2015*”, terwijl “*hieruit niet kan afgeleid worden dat de deputatie van Vlaams Brabant de verwerende partij zou zijn zoals vermeld in de beschikking van (de) Raad van 17 november 2016*”. Anderzijds meent zij dat het beroep “*geen uiteenzetting bevat van de door verzoekende partijen ingeroepen middelen*” en “*er enkel bezwaren tegen de wijziging van de verkavelingsvergunning worden aangehaald, zonder dat er wordt verduidelijkt welke wettelijke bepalingen en/of beginselen zouden geschonden zijn door de bestreden beslissing*”. Zij stelt dat haar belangen “*door deze gebreken worden geschaad*”, gezien zij “*niet met zekerheid kan opmaken wie volgens verzoekende partijen de verwerende partij is*”, en gezien zij “*zich niet terdege kan verweren tegen een beroep waarin geen duidelijk omschreven middelen zijn vermeld*”.

2.

Verzoekende partijen wijzen wat betreft de ontstentenis van de naam en het adres van verwerende partij op de vaststelling dat zij “*een afschrift van de bestreden beslissing aan hun verzoekschrift hebben toegevoegd en het klaar en duidelijk is dat het verzoek zich richt tegen de actueel verwerende partij, die dienaangaande ook geen inhoudelijk verweer voert*”. Wat betreft de ontstentenis van middelen wijzen zij op de vaststelling dat “*zowel de verwerende partij als de tussenkomende partij antwoorden op de middelen die (zij) in hun administratief beroep vermelden*”.

3.

Tussenkomende partij merkt hieromtrent in haar laatste schriftelijke uiteenzetting nog op dat “*de gebreken van het ‘administratief beroep’ van verzoekende partijen niet kunnen rechtgezet worden in de wederantwoordnota*”.

Beoordeling door de Raad

1.

Artikel 17 DBRC-decreet luidt als volgt:

“De Vlaamse Regering stelt de nadere regels vast voor de vormvereisten en ontvankelijkheid van de verzoekschriften en voor de rechtspleging voor de Vlaamse bestuursrechtscolleges, waaronder de regels betreffende:

1° de stukken die bij het verzoekschrift moeten worden gevoegd;

2° de registratie van het verzoekschrift en de voorwaarden waaronder het verzoekschrift kan worden geregulariseerd;

...”

Artikel 15, 4° Procedurebesluit luidt als volgt:

“Art. 15. Het verzoekschrift bevat, minstens de volgende gegevens: ...

2° in voorkomend geval, de naam en het adres van de verweerder; ...

4° een uiteenzetting van de feiten en de ingeroepen middelen; ...”

2.

Wat betreft de identificatie van verwerende partij op basis van het inleidend verzoekschrift, wordt vastgesteld dat de Raad terzake een inquisitoriale bevoegdheid heeft, en dat verwerende partij op basis van het inleidend 'beroep' van verzoekende partijen, en in het bijzonder hun stuk 6 inzake de bestreden beslissing, duidelijk kon worden geïdentificeerd. Tussenkomen de partij toont overigens niet aan op welke manier zij hierdoor in haar belangen werd geschaad.

3.

Wat betreft de uiteenzetting in het 'beroep' van de ingeroepen middelen, blijkt uit hoger geciteerde bepalingen dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift verplicht minstens één (ontvankelijk) middel dienen aan te voeren, bij gebreke waarvan de vordering onontvankelijk is, terwijl de niet-naleving van deze vereiste naderhand niet kan worden geregulariseerd. De betreffende vereiste (dat het verzoekschrift een uiteenzetting dient te bevatten van de feiten en de middelen) impliceert niet dat verzoekende partijen expliciet de rechtsregels of rechtsbeginselen moeten vermelden die volgens hen door de bestreden beslissing worden geschonden. Het is enkel noodzakelijk dat de uiteenzetting in hun verzoekschrift het voor de Raad in het kader van zijn legaliteitstoetsing, en voor verwerende partij en tussenkomen de partij in het kader van hun verdediging, mogelijk maakt duidelijk te begrijpen wat de bestreden beslissing wordt verweten. Zoals hierna zal blijken bij "*het onderzoek van de middelen*", voeren verzoekende partij in hun verzoekschrift (minstens) één middel aan. Bovendien blijkt uit de antwoordnota en de schriftelijke uiteenzetting dat respectievelijk verwerende partij en tussenkomen de partij inhoudelijk standpunt hebben ingenomen inzake de door verzoekende partijen opgeworpen middelen, zodat tussenkomen de partij wederom niet aantoont op welke manier zij hierdoor in haar belangen werd geschaad.

De excepties van tussenkomen de partij worden verworpen.

B.4. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

Standpunt van de partijen

1.

Tussenkomen de partij betwist de ontvankelijkheid van het "*administratief beroep*" van verzoekende partijen eveneens op basis van laattijdigheid. Zij stelt dat dit beroep "*als voorwerp de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 16 oktober 2015 vermeldt*", terwijl voormelde beslissing "*reeds werd aangeplakt op 28 oktober 2015, zoals vermeld in de beslissing van de deputatie van 25 februari 2016*", zodat "*het 'administratief beroep' van verzoekende partijen niet binnen de 45 dagen werd ingediend*".

2.

Verzoekende partijen betwisten de exceptie. Zij benadrukken dat hun beroep van 22 maart 2016 is gericht tegen de beslissing van verwerende partij van 25 februari 2016 en derhalve werd ingediend binnen de vervaltermijn van 45 dagen.

3.

Tussenkomen de partij voegt hieromtrent in haar laatste schriftelijke uiteenzetting niets wezenlijks toe.

Beoordeling door de Raad

1.

De exceptie steunt op de hypothese dat het beroep van verzoekende partijen is gericht tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Glabbeek van 16 oktober 2015. Zoals hierboven werd geoordeeld, betreft het voorwerp van het beroep de beslissing van verwerende partij van 25 februari 2016, zodat de exceptie feitelijke grondslag mist.

2.

Ten overvloede wordt vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing aan verzoekende partijen werd betekend met een aangetekende brief van 24 maart 2016, zodat hun (verval)termijn om hiertegen desgevallend een verzoek tot vernietiging in te stellen bij de Raad verstreek op 9 mei 2016. Hun beroep dat werd ingesteld met een aangetekende brief van 22 april 2016 is derhalve tijdig.

VIII. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN IN ZAAK II

C. Tweede middel

Standpunt van de partijen

1.

Verzoekende partij voert de schending aan van artikel 1 van het aanvullend protocol bij het Europees verdrag voor de rechten van de mens, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het beginsel "*patere legem quam ipse fecisti*". Zij stelt dat de bestreden beslissing ten onrechte is gesteund op de veronderstelling dat de buurtweg nr. 16 over de aanvraagpercelen loopt en nog niet werd afgeschaft, gezien de betreffende buurtweg ter hoogte van de aanvraagpercelen door verwerende partij reeds werd afgeschaft op 13 november 1872. Zij legt hiervan een bewijsstuk (stuk 8) voor, en merkt nog op dat "*dit deel van buurtweg nr. 16 op de digitale versie van de atlas der buurtwegen zoals deze beschikbaar is op de website van de provincie Vlaams-Brabant zelf eveneens wordt weergegeven als afgeschaft (stuk 9)*". In die optiek meent zij dat "*in de bestreden beslissing dan ook geheel in tegenspraak met de feiten wordt gesteld: ... dat de vergunning door de deputatie van 25 februari 2016 voorbarig was, daar de procedure tot afschaffing van de buurtweg nog niet werd doorlopen*", zodat "*de intrekking van deze beslissing zich opdringt*", vermits "*de procedure tot afschaffing van de buurtweg reeds in 1872 werd doorlopen*", en "*de deputatie ten onrechte geen rekening houdt met de beslissing die zij reeds op 13 november 1872 nam*". Zij meent dat verwerende partij hierdoor ook haar eigendomsrecht miskent, gezien zij hieraan "*beperkingen oplegt op basis van gegevens die geheel verkeerd blijken te zijn*" en die "*geen reden zijn om aan verzoekende partij de gevraagde wijziging niet te verlenen*".

2.

Verwerende partij voert terzake geen betwisting.

3.

Verzoekende partij voegt in haar wederantwoordnota niets wezenlijks toe.

Beoordeling door de Raad

1.

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing en door partijen niet wordt betwist, wordt de intrekking van de eerdere vergunningsbeslissing van verwerende partij van 25 februari 2016 en de daaropvolgende weigering van de verkavelingswijziging gesteund op de vaststelling dat ter hoogte van de percelen waarop de aanvraag betrekking heeft de buurtweg nr. 16 is gelegen, die nog niet is afgeschaft overeenkomstig de procedure in (artikel 28 van) de wet van 10 april 1841 op de buurtwegen (zodat deze weg vooralsnog het statuut van buurtweg heeft, ondanks het vonnis van de vrederechter van 27 december 2011 waarin wordt vastgesteld dat het openbaar recht van doorgang over de betrokken buurtweg door verjaring is tenietgegaan).

2.

Uit de stukken die door verzoekende partij worden voorgelegd, en die door verwerende partij (noch door verzoekende partijen in zaak I) niet worden betwist, in het bijzonder een afschrift van een op 13 november 1872 afgestempeld en ondertekend plan, blijkt dat het gedeelte van de buurtweg nr. 16 ter hoogte van de aanvraagpercelen reeds op 13 november 1872 officieel werd afgeschaft. In die optiek kan het bestaan van deze buurtweg geen draagkrachtig (determinerend) motief vormen om een vergunning (alsnog) te weigeren (onafgezien van de ambtshalve vaststelling dat verwerende partij op 30 maart 2017 ingevolge haar decretale beslissingstermijn niet langer bevoegd was om de vergunning in het kader van het op 24 november 2015 ingestelde administratief beroep te weigeren). De overwegingen in de bestreden beslissing, dat *“dient besloten te worden dat de vergunning door de deputatie van 25 februari 2016 voorbarig was, daar de procedure tot afschaffing van de buurtweg nog niet werd doorlopen”*, zodat *“de intrekking van deze beslissing zich opdringt”*, evenals dat *“de aanvraag niet in aanmerking komt voor vergunning”*, *“aangezien de voorafgaande noodzakelijke officiële goedkeuring van de afschaffing van de betrokken buurtweg nr. 16 ontbreekt in dit dossier”*, berusten dan ook niet op juiste feitelijke gegevens die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

Het tweede middel is gegrond.

B. Overige middelen

Het eerste en het derde middel dienen in het licht van de beoordeling van het tweede middel niet te worden onderzocht, temeer zij niet kunnen leiden tot een ruimere vernietiging van de bestreden beslissing.

IX. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN IN ZAAK I

Gezien hierboven werd vastgesteld dat de intrekking door verwerende partij op 30 maart 2017 van haar vergunningsbeslissing van 25 februari 2016 (en de daaropvolgende weigering van de verkavelingswijziging) onwettig is en moet worden vernietigd, dienen de middelen van verzoekende partijen tegen de vergunningsbeslissing van 25 februari 2016 (alsnog) te worden onderzocht.

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

In wat kan worden begrepen als een eerste middel betwisten verzoekende partijen in essentie de degelijkheid van de beoordeling door verwerende partij van de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening, die zij kennelijk onredelijk achten. Zij betwisten in het bijzonder de beoordeling (in het licht van de in de omgeving bestaande toestand) van de relevante aandachtspunten inzake respectievelijk de mobiliteitsimpact, de schaal, het ruimtegebruik en de bouwdichtheid en de hinderaspecten. Zij stellen met name dat zij *“door de directe nabijheid van de percelen die deel uitmaken van het herverkavelingsproject, ten opzichte van de eigendommen van de beroepende partijen”* zullen worden geconfronteerd met *“directe inkijk in de tuin, schending van de privacy, vermindering van de woon- en leefkwaliteit, parkeerproblemen, mobiliteit- en verkeersveiligheid”*. Zij voeren derhalve feitelijk de schending aan van artikel 4.3.1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO).

Zij stellen dat de verkavelingswijziging *“een fundamentele wijziging is van de bestemming van lot 1”*, waarop initieel een ééngezinswoning zou worden ingeplant, waardoor zij *“aanzienlijk meer hinder en overlast zullen ondervinden”*. Zij menen met name dat *“door de voorgestelde wijziging van de nieuwe inplanting (duplex-appartement) de privacy sterk wordt beïnvloed”* en *“de nieuwe verkaveling toelaat dat deze nieuwe inplanting rechtstreeks inkijk heeft op de woningen”*, evenals dat *“het voorziene bouwconcept met een maximale bebouwing, en het voorzien van een dakterras, een rechtstreekse inkijk geeft in de woningen, en een inbreuk is op de privacy”*. Zij stellen dat *“het voorgestelde woonconcept van duplex-appartement niet in symbiose is met de eerder toegekende verkaveling”* en dat *“de goede ruimtelijke ordening van de straat in het gedrang komt”*, gezien *“de recent toegekende verkaveling in zijn huidige vorm ideaal past in de omgeving”* en *“het verkavelingsconcept niet overeenkomt met de pas nieuw gebouwde woningen in de bestaande verkaveling, en afbreuk doet aan het huidig woonconcept waar de ééngezinswoning fundamenteel is”*. Zij wijzen in dit kader op de vaststelling dat *“de Schoolstraat wordt gekenmerkt door een open bebouwing, en halfopen bebouwing”*, en dat er *“langsheen deze straat residentiële landelijke eengezinswoningen zijn, opgericht in open bebouwing of halfopen bebouwingen, die allemaal gelegen zijn op zeer ruime percelen (voornamelijk ingevolge de ruime achtertuin)”*, waarbij *“de directe omgeving wordt gekenmerkt door een zeer lage bebouwingsdichtheid”* en *“de bebouwde percelen een ruime achtertuin en een relatief grote perceelbreedte hebben, wat het karakter van residentiële bebouwing versterkt”*, zodat *“de aanvraag niet overeenkomt met de huidige woonstructuur”*.

Zij wijzen tevens op de vaststelling dat *“de Schoolstraat reeds kampt met een enorm parkeer- en mobiliteitsprobleem”*, in het bijzonder *“ingevolge de aanwezigheid van de school in deze straat”*, waardoor *“de verkeersdrukke voornamelijk tijdens de openings- en sluitingsuren van de school, zeer ernstig is”*. Zij menen dat *“door deze vorm van bouwen toe te laten de chaos van geparkeerde wagens alleen nog maar zal toenemen”*, waardoor zij *“het slachtoffer zullen zijn van de wagens van deze bewoners en bezoekers, aangezien (zij) de directe burens zijn en ten gevolge van de aanwezigheid van een kruispunt Schoolstraat - Oude Diestestraat - Baekveldstraat nooit voor (hun) eigen deur mogen en kunnen parkeren”*. Zij merken op dat ook *“de 5e beroepende partij, die een handelszaak uitbaat, slachtoffer zal zijn van de wagens van deze bewoners en bezoekers, en dit zelfs zal leiden tot economische schade”*, gezien *“deze partij een mooie parking heeft voor zijn*

handelspand en “er aan de overzijde van de straat ook nog een publieke parking is waar zijn klanten regelmatig gebruik van maken”, maar dat “er in de aanvraag wordt verwezen naar deze parking om wagens te laten parkeren”, waardoor “de zaak te kampen zal krijgen met een tekort aan parking”. Zij vrezen tevens dat de verkeersveiligheid in het gedrang komt, gelet op “de gevaarlijke ligging van lot 1, onmiddellijk op een kruispunt Schoolstraat-Oude Diestestraat-Baekveld”, dat “nu reeds leidt tot zeer gevaarlijke situaties en enorme verkeersdrukke (schoolkinderen, fietsers, auto’s,...)”, terwijl de bestreden beslissing impliceert dat “de kans om een veilige doorsteek te herstellen tussen de voetbal en de kinderopvang en het jeugdhuis voor goed verloren zal zijn” (waarmee zij doelt op de ligging aldaar van de buurtweg: zie verder-derde middel).

Zij betwisten tenslotte ook de duidelijkheid en de volledigheid van de aanvraag, gezien “in het verkavelingsplan het oorspronkelijk lot 1 wordt opgesplitst in lot 1 en 5”, terwijl niet duidelijk is “waar lot 4 is”, noch “wat lot 5 is”, dat “volledig is omringd door andere percelen”.

2.

Verwerende partij betwist vooreerst de ontvankelijkheid van het middel, gezien zij meent dat “verzoekende partijen een nieuwe inhoudelijke beoordeling beogen van de aanvraag”, terwijl zij “over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij de beoordeling van aanvragen”, en “de Raad enkel een wettigheidscontrole kan doen” en “geenszins bevoegd is om de opportuniteit van een administratieve beslissing te beoordelen” “in de plaats van verwerende partij”. Zij betwist tevens de gegrondheid van het middel. Zij stelt dat “uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen een andere mening zijn toegedaan inzake de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening”, maar dat “dit niet ipso facto impliceert dat de deputatie bij haar beoordeling tot een onredelijke, laat staan een kennelijk onredelijke beoordeling van de aanvraag is gekomen”. Zij benadrukt daarbij opnieuw dat zij terzake beschikt over “een zekere discretionaire bevoegdheid”, en meent dat verzoekende partijen niet aantonen dat zij “de grenzen van haar wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden”, terwijl “de Raad zijn beoordeling van de eisen van de goede plaatselijke ordening niet in de plaats mag stellen van die van de bevoegde overheid”. Zij stelt dat “uit de bestreden beslissing zelf blijkt om welke met de goede ruimtelijke ordening verband houdende redenen (zij) geoordeeld heeft dat de aanvraag voorwaardelijk vergunbaar is”, waarbij zij “is uitgegaan van de specifieke kenmerken van de onmiddellijke omgeving” en “een in concreto beoordeling heeft uitgevoerd”, terwijl “uit het bestreden besluit blijkt dat de beslissing gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn”.

3.

Tussenkomende partij betwist vooreerst de ontvankelijkheid van het middel, gezien “geen enkele wettelijke bepaling, noch beginsel wordt vermeld welk zou geschonden worden door de bestreden beslissing”. Zij betwist tevens de gegrondheid van het middel. Wat betreft de beweerdte wijziging van de bestemming van kavel 1 stelt zij “dat kavel 1 volgens het gewestplan gelegen is in ‘woongebied’, zodat “de verkavelingsvergunning in overeenstemming is met het Gewestplan”, terwijl “de woonfunctie van kavel 1 niet werd gewijzigd” en er “bijgevolg geen sprake is van een bestemmingswijziging”. Wat betreft de beweerdte hinder en overlast betwist zij het standpunt van verzoekende partijen “dat de nieuwe halfopen bebouwing aanzienlijk meer hinder en overlast zal veroorzaken dan de oorspronkelijk vergunde open bebouwing” en “dat door de nieuwe inplanting hun privacy sterk wordt beïnvloed” gezien “er sprake zou zijn van rechtstreekse inkijk in hun woningen”. Zij merkt op dat “er een bouwvrije strook wordt voorzien van 6,50 m tussen de gevels van de gebouwen op kavels 1 en 2 waardoor de privacy van de verzoekende partijen niet wordt geschonden”, zoals tevens wordt vermeld in het besluit van het college van burgemeester en schepenen en in de bestreden beslissing. In de rand hiervan wijst zij op de vaststelling dat “enkel

de verzoekende partijen nrs. 1 en 2 naast de desbetreffende kavel 1 wonen”, terwijl de overige verzoekende partijen “niet eens grenzen aan kavel 1”, zodat “hun belang met betrekking tot dit middel onbestaande is”. Zij benadrukken tevens dat zowel het college van burgemeester en schepenen als verwerende partij “de gewijzigde verkavelingsvergunning slechts goedkeurden onder voorwaarde dat indien een dakterras op de eerste verdieping ter hoogte van de achtergevel van het gebouw wordt gerealiseerd, dit dakterras dient te worden afgeschermd met een niet-doorzichtig glazen scherm met een hoogte van 1,80 m”, zodat “er bijgevolg wordt tegemoetgekomen aan het recht op privacy van de verzoekende partijen en er zodoende niet kan worden besloten dat de halfopen bebouwing tot aanzienlijk meer hinder en overlast zal leiden”. Wat betreft de goede ruimtelijke ordening betwist zij het standpunt van verzoekende partijen “dat de goede ruimtelijke ordening van de straat in het gedrang komt” en dat “het niet opportuun zou zijn de oorspronkelijke verkaveling aan te passen, daar deze in zijn huidige vorm ideaal past in de omgeving”. Zij benadrukt dat “er in de bestreden beslissing wordt besloten om kavel 1 te verkavelen in een halfopen bebouwing, net zoals is gebeurd met loten 2 en 3, waarvan verzoekende partijen nrs. 1, 2, 3 en 4 eigenaar zijn”, zodat zowel het college van burgemeester en schepenen als verwerende partij “terecht oordeelden dat het voorgestelde project zich zal integreren in de omgeving en er zal harmoniëren met de bestaande omliggende gebouwen”, waarbij “de ordening van het gebied bekend is door de reeds bestaande bebouwing en de reeds aanwezige infrastructuur”. Zij wijst erop dat “in de gemeente Glabbeek de voorbije jaren al meerdere meergezinswoningen in de vorm van landelijke appartementen werden gebouwd”, en dat “de gemeente reeds via een persbericht communiceerde dat meergezinswoningen mogelijk zijn in de woonkern van Bunsbeek”. Zij besluit dat “de nieuwe verkavelingsvergunning in overeenstemming is met de goede ruimtelijke ordening en wel degelijk in ‘symbiose’ met de omgeving”.

Wat betreft mobiliteit en parkeren betwist zij het standpunt van verzoekende partijen “dat de Schoolstraat kampt met een enorm parkeer- en mobiliteitsprobleem” en dat “door de nieuwe verkavelingsvergunning de ‘chaos’ van geparkeerde wagens alleen nog maar zou toenemen”. Zij verwijst naar de omschrijving van de ligging en de omgeving van het goed in de motivatienota bij haar aanvraag, op basis waarvan zij opmerkt dat “het feit dat er tegenover het betrokken perceel 16 publieke parkings zijn gelegen een eenvoudige en correcte vaststelling is”, en “dat elk gebouw volledig kan worden onderkelderd met een maximale bouwdiepte van 15m en dat deze kelders dienst kunnen doen als private berging én garage voor elke woongelegenheid”. Zij benadrukt dat in de bestreden beslissing “wordt opgelegd dat er in de ondergrondse parkeergarage 1,5 parkings per woongelegenheid moeten voorzien worden”, waardoor “de bewoners een eigen garage zullen hebben, zodat er geen bijkomende parkeerdruk wordt gecreëerd”, terwijl “bezoekers kunnen parkeren op de aanwezige publieke parkeerplaatsen aan de overkant van het perceel en langs de Schoolstraat”, en terwijl “op de percelen van tussenkomende partij bovendien achteraan nog 6 parkeerplaatsen voor bezoekers worden voorzien, zodat de publieke parkeerplaatsen op het openbaar domein zelden gebruikt zullen worden door bezoekers van de drie bijkomende woongelegenheden”. In de rand hiervan merkt zij nog op dat “wat betreft de bezoekers van de bijkomende 3 woongelegenheden enkel kan vastgesteld worden dat dit aantal bijkomende woongelegenheden zeer beperkt is, zodat deze slechts een zeer beperkt aantal bijkomende bezoekers zullen aantrekken die dan nog zullen parkeren op de 6 parkeerplaatsen voor bezoekers op de percelen waarop de aanvraag betrekking heeft”, zodat “bezoekers bijgevolg slechts in uitzonderlijke gevallen zullen parkeren op de publieke parkeerplaatsen in de Schoolstraat”, zodat er “van enige noemenswaardige bijkomende parkeerdruk door de bezoekers van de 3 bijkomende woongelegenheden geen sprake is”. Zij besluit dat “verzoekende partijen niet aantonen dat door 4 nieuwe woongelegenheden op kavel 1 er een ‘chaos’ zou ontstaan van geparkeerde wagens”.

4.

Verzoekende partijen stellen in hun wederantwoordnota dat *“de afgeleverde vergunning de verdichting van de bewoning in de betrokken verkaveling verviervoudigt”*. Zij benadrukken dat *“zich in de onmiddellijke omgeving de beide geschakelde tweewoonsten van een aantal van de verzoekende partijen bevinden”*, en herhalen dat *“het vergunde niet compatibel is met het resterende deel van de verkaveling en op een totaal onevenwichtige wijze de druk verhoogt van de bewoning ter plaatse door een verviervoudiging van het aantal voorziene wooneenheden op dezelfde oppervlakte”*. Zij stellen dat verwerende partij hun motieven daaromtrent niet op ernstige wijze heeft weerlegd. Wat betreft mobiliteit, parkeren, verkeersveiligheid en hinder voegen zij nog toe dat *“door de aanwezigheid van de school en de lokale kinderopvang in de directe buurt en overkant er tijdens bepaalde uren een enorme verkeersoverlast en dito tekort is aan parkeerplaatsen”*, waarbij *“de vernoemde 16 publieke parkeerplaatsen worden ingenomen door de ouders, leraars en de werknemers van de Watering”*, waarbij *“het zelfs zo erg is dat de wagens van de ouders aan de beide zijden van de Schoolstraat staan geparkeerd, zodat er op sommige plaatsen een moeilijke en gevaarlijke doorgang ontstaat”*.

5.

Tussenkomen partij stelt in haar laatste schriftelijke uiteenzetting wat betreft de door verzoekende partijen aangevoerde schending van artikel 4.3.1 VCRO dat *“in het ‘administratief beroep’ van verzoekende partijen geheel niet wordt gesproken over een schending van art. 4.3.1 VCRO, wat reeds volstaat om te besluiten dat dit middel onontvankelijk is”*. Wat betreft de door verzoekende partijen aangevoerde problemen inzake mobiliteit, parkeren, verkeersveiligheid en hinder benadrukken zij dat *“de argumenten van verzoekende partijen m.b.t. de parkeerdruk door de aanwezigheid van een school, een kinderopvang en Watering niet relevant zijn, aangezien de bebouwing die door de wijziging van de verkavelingsvergunning toegelaten wordt geen bijkomende parkeerdruk zal genereren”*, evenals dat *“verzoekende partijen geenszins aantonen dat de 16 aanwezige publieke parkeerplaatsen effectief tijdens de ganse dag bezet zouden zijn, noch dat er effectief een tekort aan parkeerplaatsen zou zijn in de Schoolstraat”*.

Beoordeling door de Raad

1.

Hoewel verzoekende partijen in de kritiek (doorheen hun ‘administratief beroep’) op de beoordeling door verwerende partij van de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening (althans in hun verzoekschrift) niet expliciet de rechtsregels of rechtsbeginselen vermelden die volgens hen door de bestreden beslissing worden geschonden, blijkt daaruit wel wat zij de bestreden beslissing verwijten, evenals dat zij niet louter een nieuwe inhoudelijke beoordeling van de aanvraag door de Raad nastreven. In die optiek is het middel, waarbij in essentie de kennelijke onredelijkheid wordt aangevoerd van de beoordeling door verwerende partij van de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening, ontvankelijk.

2.

Artikel 4.3.1 VCRO luidt (in de toepasselijke versie) als volgt:

“§1. Een vergunning wordt geweigerd :

1° indien het aangevraagde onverenigbaar is met:

a) stedenbouwkundige voorschriften ..., voor zover daarvan niet op geldige wijze is afgeweken.

b) een goede ruimtelijke ordening;

...

§2. De overeenstemming met een goede ruimtelijke ordening wordt beoordeeld met inachtneming van volgende beginselen :

1° het aangevraagde wordt, voor zover noodzakelijk of relevant, beoordeeld aan de hand van aandachtspunten en criteria die betrekking hebben op de functionele inpasbaarheid, de mobiliteitsimpact, de schaal, het ruimtegebruik en de bouwdichtheid, visueel-vormelijke elementen, cultuurhistorische aspecten en het bodemreliëf, en op hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen, in het bijzonder met inachtneming van de doelstellingen van artikel 1.1.4;

2° het vergunningverlenende bestuursorgaan houdt bij de beoordeling van het aangevraagde rekening met de in de omgeving bestaande toestand, doch het kan ook beleidsmatig gewenste ontwikkelingen met betrekking tot de aandachtspunten, vermeld in 1°, in rekening brengen;”

Op basis van geciteerd artikel dient verwerende partij -als vergunningverlenende overheid- op concrete wijze, en met inachtneming van de adviezen en de argumentatie in het beroepschrift, te onderzoeken of de aanvraag beantwoordt aan de stedenbouwkundige voorschriften van het geldende gewestplan, evenals aan de eisen van een goede ruimtelijke ordening, waarbij zij de noodzakelijke of relevante aandachtspunten en criteria bij haar beoordeling dient te betrekken. Zij dient daarbij in de eerste plaats rekening te houden met “*de in de omgeving bestaande toestand*”. Dit betreft de voor het dossier ‘relevante’ in de omgeving bestaande toestand, rekening houdend met de specifieke gegevens van het dossier en met de aandachtspunten en criteria (in artikel 4.3.1, §2, lid 1, 1° VCRO) die voor het aangevraagde dienen te worden onderzocht. Zij kan hierbij desgevallend eveneens rekening houden met beleidsmatig gewenste ontwikkelingen inzake de betreffende aandachtspunten en criteria, mits deze voldoende duidelijk zijn vastgelegd en openbaar gemaakt. Gelet op het voorwerp van de aanvraag, evenals de bezwaren van verzoekende partijen, betreffen de voor het aangevraagde te onderzoeken noodzakelijke of relevante aandachtspunten en criteria *in casu* inzonderheid de mobiliteitsimpact, de schaal, het ruimtegebruik en de bouwdichtheid en de hinderaspecten. De relevante in de omgeving bestaande toestand betreft inzonderheid de omliggende bebouwing van verzoekende partijen en de bebouwing verderop in de straat.

De Raad kan zijn beoordeling van de eisen van de goede ruimtelijke ordening niet in de plaats stellen van die van de vergunningverlenende overheid. In de uitoefening van het hem opgedragen wettigheidsstoezicht is hij enkel bevoegd om na te gaan of verwerende partij de haar ter zake toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar -bestreden- beslissing is kunnen komen. Een kennelijk onredelijke beslissing zal slechts voorliggen wanneer de Raad vaststelt dat de beslissing van verwerende partij dermate afwijkt van het normaal te verwachten beslissingspatroon, dat het ondenkbaar is dat een ander zorgvuldig handelend bestuur, in dezelfde omstandigheden, tot dezelfde besluitvorming zou komen. Om te voldoen aan de formele motiveringsplicht dient verwerende partij in haar -bestreden- beslissing duidelijk de met de goede ruimtelijke ordening verband houdende redenen op te geven waarop zij haar beslissing steunt, derwijze dat het de belanghebbende mogelijk is met kennis van zaken tegen de beslissing op te komen. De opgegeven motieven moeten afdoende zijn.

3.

Verzoekende partijen betwisten enerzijds de beoordeling in de bestreden beslissing met betrekking tot de in het licht van de goede ruimtelijke ordening relevante aandachtspunten inzake de schaal en het ruimtegebruik en de bouwdichtheid, evenals van het daarmee gerelateerde relevante aandachtspunt inzake de hinderaspecten. Zij steunen hun kritiek op het uitgangspunt dat zij door het voorzien van “*een maximale bebouwing*” van twee gekoppelde tweegezinswoningen op de

betreffende kavel in plaats van één éengezinswoning *“aanzienlijk meer hinder en overlast zullen ondervinden”*, gezien *“de privacy sterk wordt beïnvloed”* en *“de nieuwe inplanting rechtstreeks inkijk geeft in de woningen”*, in het bijzonder ingevolge *“het voorzien van een dakterras”*. Zij stellen tevens dat de met de aanvraag beoogde bebouwing *“niet overeenkomt met de pas nieuw gebouwde woningen in de bestaande verkaveling, en afbreuk doet aan het huidig woonconcept waar de éengezinswoning fundamenteel is”*, waardoor *“de directe omgeving wordt gekenmerkt door een zeer lage bebouwingsdichtheid”*. Zij wijzen daarbij op de vaststelling dat *“de Schoolstraat wordt gekenmerkt door residentiële landelijke eengezinswoningen, opgericht in open of halfopen bebouwing, die allemaal gelegen zijn op zeer ruime percelen”* met *“een ruime achtertuin en een relatief grote perceelbreedte”*.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing inzake de schaal en het ruimtegebruik en de bouwdichtheid dat *“de bestemming van lot 1 wordt gewijzigd van een eengezinswoning in open bouworde naar twee gekoppelde woongebouwen met elk twee woongelegenheden”*, maar *“dat twee gekoppelde woongebouwen met een gevelbreedte van minimum 8m ruimtelijk aanvaardbaar zijn”* vermits *“de twee woningen in halfopen bouworde op de kavels 2 en 3 een vergelijkbare gevelbreedte hebben, namelijk 8.40m”*, terwijl *“de verkavelingsvoorschriften inzake het gabarit (bouwdiepte, kroonlijsthoogte en dakvorm) en de inplanting niet wijzigen”*, zodat *“het project qua bouwvolume vergelijkbaar zal zijn met de bebouwing op de kavels 2 en 3”* en *“zich dus zal integreren binnen de bestaande bebouwde omgeving”*. Zij stelt tevens dat *“de typologie van appartementen en de daarmee samenhangende verdichting op zich ook aanvaardbaar zijn”*, gezien *“het definiëren en versterken van de kern van Bunsbeek één van de doelstellingen is in het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan”*, waarin *“de Schoolstraat wordt aangeduid als nieuwe centrumruimte en in aanmerking komt voor een verdichting van het wonen en de woonondersteunende voorzieningen”*, zodat *“een dichtheid die hoger ligt dan deze van de omgeving”*, met name *“een dichtheid van 30 woningen per hectare op perceelsniveau tegenover een bestaande dichtheid van de omgeving van 15 woningen per hectare”* in het licht van *“de intentie van de gemeente om het centrum op deze plek te versterken”* *“aanvaardbaar is”*. Inzake de hinderaspecten stelt verwerende partij dat er *“aan de terrassen op de verdieping over de volledige diepte ondoorzichtige glazen schermen moeten worden geplaatst, met een hoogte van 1.80m”*, gezien *“op deze manier de privacy van de aanpalende woningen wordt verzekerd”*.

Uit geciteerde overwegingen blijkt dat verwerende partij de impact door de ‘vervanging’ van een open eengezinswoning door twee gekoppelde tweegezinswoningen wat betreft de schaal, het ruimtegebruik en de bouwdichtheid en de hinderaspecten concreet bij haar beoordeling heeft betrokken. Specifiek wat betreft de schaal en het ruimtegebruik stelt zij vast dat de twee beoogde gekoppelde tweegezinswoningen een vergelijkbare verschijningsvorm zullen hebben als de bestaande twee gekoppelde eengezinswoningen (van eerste en vierde verzoekende partij) op de andere kavels in de verkaveling, gezien het gabarit en de inplanting (ten aanzien van de voorste en zijdelingse perceelgrenzen) volgens de initiële verkaveling *quasi* niet worden gewijzigd. Wat betreft de woningtypologie en de daarmee gerelateerde verdichting wijst zij op de beleidsdoelstelling in het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan om (onder meer) ter hoogte van de Schoolstraat woonverdichting toe te laten in functie van het versterken aldaar van het centrum. Wat betreft de hinderaspecten oordeelt zij dat het voorzien van hoge ondoorzichtige schermen over de volledige diepte van de terrassen op de verdieping de privacy van de aanpalende woningen waarborgt. Verzoekende partijen maken abstractie van voormelde (pertinente) overwegingen in de bestreden beslissing, die zij niet in hun kritiek betrekken, en laten na om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat de (voorwaardelijk vergunde) verkavelingswijziging redelijkerwijze zal leiden tot bebouwing waarvan de schaal en het ruimtegebruik evenals de woningdichtheid afbreuk

doen aan de kenmerken van (de bebouwing in) de onmiddellijke omgeving. Zij maken met name vooreerst niet aannemelijk dat de beoogde twee gekoppelde tweegezinswoningen een trendbreuk zullen vormen met de in de omgeving bestaande toestand, in het bijzonder de bestaande bebouwing op de overige kavels, en dat het oordeel in de bestreden beslissing dat de beoogde 'halfopen bebouwing' (met ruime achtertuin) gelijkaardig zal zijn aan de bestaande open en halfopen (residentiële) bebouwing op de overige kavels in de verkaveling en de omgeving, gezien de overeenstemming tussen deze bebouwingen inzake gabarit en inplanting, foutief is dan wel kennelijk onredelijk. Hetzelfde geldt wat betreft het oordeel in de bestreden beslissing inzake de aanvaardbaarheid van een hogere woningdichtheid aldaar, waarbij hun stelling dat de directe omgeving wordt gekenmerkt door een lagere bebouwingsdichtheid op zich niet wordt betwist, maar waarbij wordt geoordeeld dat de beoogde verhoging van de dichtheid in het licht van de beleidsmatig gewenste ontwikkeling aldaar volgens het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan aanvaardbaar is. Zij maken tenslotte evenmin aannemelijk dat hun in het woongebied te verwachten woongenot ingevolge de (voorwaardelijk vergunde) verkavelingswijziging redelijkerwijze onvoldoende wordt gegarandeerd, en dat het oordeel in de bestreden beslissing dat de hinderaspecten tot een in woongebied aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt indien de terrassen op de verdieping worden afgeschermd foutief is dan wel kennelijk onredelijk

4.

Verzoekende partijen betwisten anderzijds ook de beoordeling in de bestreden beslissing met betrekking tot het in het licht van de goede ruimtelijke ordening relevante aandachtspunt inzake de mobiliteitsimpact. Zij steunen hun kritiek op het uitgangspunt dat *"de Schoolstraat reeds kampt met een enorm parkeer- en mobiliteitsprobleem"*, in het bijzonder *"ingevolge de aanwezigheid van de school"*, waarbij *"de verkeersdrukke voornamelijk tijdens de openings- en sluitingsuren van de school zeer ernstig is"*, en menen dat *"de chaos van geparkeerde wagens"* ingevolge de twee beoogde tweegezinswoningen *"nog zal toenemen"*, waarbij zij als directe burens zullen worden geconfronteerd met de negatieve gevolgen *"van de wagens van deze bewoners en bezoekers"*, gezien zij *"nooit voor (hun) eigen deur mogen en kunnen parkeren"*. Zij vrezen tevens dat de verkeersveiligheid aldaar in het gedrang komt, gelet op *"de gevaarlijke ligging van lot 1 op een kruispunt Schoolstraat-Oude Diestestraat-Baekveld"*, dat *"nu reeds leidt tot zeer gevaarlijke situaties en enorme verkeersdrukke (schoolkinderen, fietsers, auto's,...)"*.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing inzake de mobiliteitsimpact dat *"er voldoende parkeergelegenheid moet worden voorzien op het eigen perceel, zowel voor de bewoners als de bezoekers"*, in functie waarvan *"er als voorwaarde wordt opgelegd dat er in de ondergrondse garage minimum 1.5 parkeerplaatsen per woongelegenheden moeten worden voorzien"*, terwijl er *"daarnaast vier parkeerplaatsen voor bezoekers in de achteruitbouwstrook moeten worden aangelegd"*. Zij stelt tevens dat *"aangezien er aan de rechterzijde een bouwvrije strook van minimum 5.00m wordt aangehouden, hier in de zijtuin een inrit naar de garage kan worden voorzien van 3.00m breed met een voldoende breed groenscherm langs de zijdelingse perceelsgrens"*, waarbij *"er door de inrit aan deze zijde van het perceel te voorzien ook voldoende zicht op de Schoolstraat en de twee zijstraten aanwezig zal zijn bij het verlaten van de garage"*.

Uit geciteerde overwegingen blijkt dat verwerende partij de noodzaak om (bijkomende) parkeerdruk op het openbaar domein evenals een onveilige verkeerssituatie te vermijden concreet bij haar beoordeling heeft betrokken. Specifiek wat betreft de parkeerdruk voorziet zij dat er aldaar in beginsel minstens zes ondergrondse en vier bovengrondse parkeerplaatsen moeten worden voorzien bij de vier beoogde woonentiteiten. Wat betreft de verkeersveiligheid houdt zij rekening met de situering van de in- en uitrit naar de ondergrondse garages, in functie van het garanderen

van een voldoende zichtbaarheid op de Schoolstraat en haar zijstraten bij het verlaten van de garage. Verzoekende partijen maken abstractie van voormelde (pertinente) overwegingen in de bestreden beslissing, die zij niet in hun kritiek betrekken, en laten na om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat de (voorwaardelijk vergunde) verkavelingswijziging redelijkerwijze zal leiden tot (bijkomende) parkeerproblemen en verkeersonveiligheid ter hoogte van hun woningen. Zij maken met name vooreerst niet aannemelijk dat het garanderen van in totaal minstens tien parkeerplaatsen voor vier woonentiteiten foutief dan wel kennelijk onredelijk is, en desondanks zal leiden tot een (grotere) parkeerproblematiek op het openbaar domein, temeer niet wordt betwist dat er tegenover de aanvraagpercelen nog zestien openbare parkeerplaatsen zijn gelegen. Zij maken evenmin aannemelijk dat de locatie van de in- en uitrit naar de ondergrondse garages in het licht van de plaatselijke verkeersstoestand foutief of kennelijk onredelijk is, en zal leiden tot verkeersonveilige situaties. In zoverre zij in dit kader wijzen op het verlies van de kans om de verkeersveiligheid aldaar te verbeteren door het gebruik van de buurtweg nr. 16 in ere te herstellen gaan zij voorbij aan de vaststelling dat deze buurtweg reeds lang is afgeschaft.

5.

Gelet op voormelde uiteenzetting tonen verzoekende partijen niet aan dat de (gemotiveerde) beoordeling in de bestreden beslissing van de voor de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening relevante aandachtspunten inzake respectievelijk de schaal, het ruimtegebruik en de bouwdichtheid en de hinderaspecten, en de mobiliteitsimpact, in het licht van de (in de bestreden beslissing concreet beschreven) in de omgeving bestaande toestand en de beleidsmatig gewenste ontwikkelingen, foutief of kennelijk onredelijk is, dan wel niet afdoende is gemotiveerd. De kritiek van verzoekende partijen betreft eerder opportunitetskritiek, waarbij zij hun visie inzake de betreffende aandachtspunten stellen tegenover die van verwerende partij, zonder aannemelijk te maken dat laatstgenoemde de haar toegekende appreciatiebevoegdheid niet naar behoren heeft uitgeoefend, terwijl het zoals gesteld niet aan de Raad toekomt om zijn beoordeling van de goede ruimtelijke ordening in de plaats te stellen van deze van verwerende partij, die terzake over een (ruime) discretionaire bevoegdheid beschikt.

6.

In zoverre verzoekende partijen de duidelijkheid en de volledigheid van de aanvraag betwisten omwille van de vaststelling dat het initiële lot 1 wordt opgesplitst in lot 1 en lot 5, zonder dat er sprake is van een lot 4 en zonder dat er wat betreft lot 5 voorschriften worden bepaald, hebben zij geen belang bij het middel. Zoals blijkt uit het administratief dossier en door partijen niet wordt betwist, heeft de verkavelingswijziging louter betrekking op lot 1, in het bijzonder op de nieuwe mogelijke invulling van de bebouwbare oppervlakte op dit lot, terwijl er voor het overige op zich niets wijzigt. Verzoekende partijen tonen niet aan in welke mate zij zijn benadeeld door de vaststelling dat er op het goedgekeurde verkavelingsplan tevens zonder meer sprake is van een lot 5, waarop de door verzoekende partijen betwiste aangepaste voorschriften geen betrekking hebben.

Het middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

1.

In wat kan worden begrepen als een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 4.6.7, §2 VCRO. Zij stellen dat hun woningen zich bevinden in een (recente) verkaveling van 16 juni 2012, en dat *“3 partijen van de totaal 4 wettelijk aangeschreven bezwaren hebben tegen de wijziging van verkaveling”*, in de rand waarvan zij opmerken dat *“er daarenboven geen enkele vorm van overleg is gepleegd met deze partijen”*. Zij menen dat de verkavelingswijziging met name *“een fundamentele wijziging is van de bestemming van lot 1 en niet was voorzien bij de eerste verkaveling”*, terwijl het *“bij aankoop van deze woningen essentieel was dat (zij) een open bebouwing voor één gezin naast (zich) kregen, zoals voorzien in de goedgekeurde verkaveling”*.

2.

Verwerende partij betwist het middel. Zij verwijst naar artikel 4.6.7, §2 VCRO evenals naar haar beoordeling daaromtrent in de bestreden beslissing. Zij benadrukt dat *“de betrokken bezwaren niet tijdig werden ingediend waardoor (zij) de aanvraag niet diende te weigeren op grond van artikel 4.6.7. VCRO”*.

3.

Tussenkomen partij betwist de ontvankelijkheid van het middel, gezien *“geen enkele wettelijke bepaling, noch beginsel wordt vermeld welk zou geschonden worden door de bestreden beslissing”*. Zij wijst op de vaststelling dat zij *“conform artikel 4.6.7 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening het recht heeft als eigenaar van een niet-vervallen verkavelingsvergunning om een aanvraag tot wijziging van de verkavelingsvergunning in te dienen”*, en dat zij hierbij *“geen toelating nodig heeft van de eigenaars van de percelen van de andere loten/kavels”*. Zij stelt *“dat kavel 1 volgens het gewestplan gelegen is in ‘woongebied’, zodat ‘de verkavelingsvergunning in overeenstemming is met het Gewestplan’, terwijl ‘de woonfunctie van kavel 1 niet werd gewijzigd’ en er ‘bijgevolg geen sprake is van een bestemmingswijziging’*. Zij stelt dat *“de bezwaren van verzoekende partijen door het college van burgemeester en schepenen en door de deputatie ongegrond werden bevonden, zodat de wijziging van de verkavelingsvergunning niet diende geweigerd te worden op grond van art. 4.6.7, §2 VCRO”*.

4.

Verzoekende partijen merken in hun wederantwoordnota op dat *‘tussenkomen partij een verkavelingsvergunning aanvraag zonder medeondertekening van de andere eigenaars’*, en dat *“de VCRO voorziet dat in een dergelijk geval deze andere eigenaars per beveiligde zending een afschrift van de aanvraag moeten ontvangen alvorens die aanvraag kan worden ingediend”*, terwijl *“de litigieuze aanvraag in casu blijkt op vrijdag 31 juli 2015 ontvangen te zijn door de gemeente Glabbeek, terwijl de tussenkomen partij op diezelfde datum pas een afschrift van de aanvraag aan de andere eigenaars verzonden heeft”*, zodat zij *“het wettelijk vereiste afschrift slechts ten vroegste op maandag 3 augustus 2015 kunnen ontvangen hebben”*. Zij wijzen er op dat *“de vroegtijdig ingediende aanvraag op 13 augustus 2015 ter plaatse werd bekend gemaakt, op basis waarvan (zij) van mening waren te kunnen reageren tot 11 september 2015”*, terwijl *“hun bezwaren door de gemeente werden ontvangen op maandag 7 september 2015”*. Zij stellen dat *“de handelswijze van de tussenkomen partij, meer bepaald het niet verzenden van een afschrift van haar aanvraag voorafgaand aan de indiening daarvan, (hen) in verwarring heeft gebracht, nu het openbaar onderzoek en de vervaltermijn van artikel 4.6.7 VCRO hierdoor met elkaar vermengd werden”*. Zij menen dat *“het college van burgemeester en schepenen en nadien de bestendige deputatie hadden dienen vast te stellen dat artikel 4.6.7. niet nageleefd werd door de aanvrager en haar aanvraag onontvankelijk was”*. Zij insinueren nog dat *“kan worden vermoed dat de bewijzen van beveiligde zending aan het dossier toegevoegd werden voor 11 augustus 2015 (einde*

ontvankelijkheidsonderzoek), gezien de (potentiële) belangenvermenging tussen de tussenkomende partij en het gemeentebestuur". Zij menen "dat de verwarring die de tussenkomende partij succesvol organiseerde, niet in haar voordeel kan en mag spelen", en dat "gezien de termijn van het openbaar onderzoek afliep op 11 september 2015 en er gerede twijfel is omtrent het ogenblik van het indienen van het dossier versus het verzenden van een afschrift daarvan aan de verzoekende partijen, mag aangenomen worden dat men nog de tijd had om bezwaar te maken tot en met 11 september 2015". In die optiek stellen zij dat "de aanvraag diende te worden geweigerd conform artikel 4.6.7 VCRO, gezien een meerderheid van de eigenaars een op ruimtelijke motieven gebaseerd bezwaar formuleerden binnen de gestelde termijn". Zij betwisten de stelling van tussenkomende partij "dat zij sowieso het recht zou hebben om een verkavelingswijziging te bekomen indien er geen bestemmingswijziging zou tussenkomen en het college van burgemeester en schepenen de ruimtelijke motieven in de bezwaren van een meerderheid van de andere eigenaars ongegrond zou verklaren".

5.

Tussenkomende partij merkt in haar laatste schriftelijke uiteenzetting vooreerst op dat het argument van verzoekende partijen dat zij "zou nagelaten hebben om de aanvraag tot wijziging van de verkavelingsvergunning voorafgaand aan het indienen daarvan over te maken aan verzoekende partijen" "geheel niet wordt vermeld in het 'administratief beroep' van verzoekende partijen, zodat dit een nieuw middel is dat niet kan opgeworpen worden in een wederantwoordnota, wat reeds volstaat om te besluiten dat dit tweede middel onontvankelijk is". Ondergeschikt benadrukt zij dat "zoals in de beslissing vermeld wordt en zoals ook blijkt uit het administratief dossier, de bewijzen van aangetekende verzending van de aanvraag aan verzoekende partijen bij de aanvraag werden gevoegd", hetgeen "aantoont dat de aanvraag voorafgaand aan het indienen daarvan werd overgemaakt aan verzoekende partijen, zodat voldaan is aan art. 4.6.7 VCRO". Zij benadrukt dat het afschrift van de aanvraag overeenkomstig de toepasselijke versie van artikel 4.6.7, §1, lid 2 VCRO "enkel voorafgaandelijk aan de aanvraag verstuurd moet worden, wat in casu ook gebeurde", terwijl "er niet is vereist dat de aanvraag ook ontvangen werd door verzoekende partijen voordat deze werd ingediend".

Beoordeling door de Raad

1.

Zoals blijkt uit hun verzoekschrift, voeren verzoekende partijen daarin (louter) de schending aan van artikel 4.6.7, §2 VCRO, omwille van de vaststelling dat de wijziging van de verkavelingsvergunning diende te worden geweigerd gezien drie van de vier eigenaars van de in de oorspronkelijke vergunning toegestane kavels een (gegrond en op ruimtelijke motieven gebaseerd) bezwaar hebben ingediend. Derhalve blijkt daaruit duidelijk wat zij de bestreden beslissing verwijten, waarbij zij zelfs expliciet de geschonden geachte rechtsregel vermelden, zodat het (in het verzoekschrift aangevoerde) middel onontvankelijk is.

In hun wederantwoordnota voeren zij tevens de schending aan van artikel 4.6.7, §1 VCRO, omwille van de vaststelling dat tussenkomende partij zou hebben nagelaten om per beveiligde zending een afschrift van de aanvraag te versturen aan alle eigenaars van een kavel die de aanvraag niet medeondertekend hebben, alvorens haar aanvraag in te dienen, en niet blijkt dat de bewijzen van deze beveiligde zendingen (onmiddellijk) bij het aanvraagdossier waren gevoegd. Verzoekende partijen geven met voormelde argumentatie een andere en ruimere invulling aan het middel zoals uiteengezet in hun verzoekschrift. Overeenkomstig artikel 15, 4° Procedurebesluit, samen gelezen met artikel 77 Procedurebesluit, kan een verzoekende partij niet voor het eerst in de

wederantwoordnota een nieuw middel ontwikkelen, indien dat haar reeds bekend was op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift. Gezien zij in hun wederantwoordnota niet aannemelijk maken dat zij voormelde invulling en/of uitbreiding van het middel niet reeds in hun verzoekschrift konden opwerpen, is het middel onontvankelijk wat betreft de schending van artikel 4.6.7, §1 VCRO. De vaststelling dat artikel 4.6.7, §2 VCRO wat betreft de vervaltermijn waarbinnen gebeurlijke bezwaren van andere kaveleigenaars moeten worden ingediend, verwijst naar artikel 4.6.7, §1 VCRO, doet geen afbreuk aan voormeld oordeel, gezien verzoekende partijen in hun verzoekschrift geen kritiek hebben geuit op de vaststelling in de bestreden beslissing dat hun *“bezwaarschiften niet binnen de vervaltermijn van 30 dagen zijn overgemaakt”*.

2.

Ongeacht voormeld oordeel, tonen verzoekende partijen (in hun verzoekschrift) evenmin concreet aan dat er een schending voorligt van artikel 4.6.7 VCRO, dat (in de toepasselijke versie) luidt als volgt:

“§1. De eigenaar van een in een niet-vervallen verkavelingsvergunning begrepen kavel kan een wijziging van de verkavelingsvergunning aanvragen voor het deel dat hij in eigendom heeft.

Alvorens zijn aanvraag in te dienen, verstuurt de eigenaar per beveiligde zending een afschrift van de aanvraag aan alle eigenaars van een kavel die de aanvraag niet medeondertekend hebben. De bewijzen van deze beveiligde zendingen worden op straffe van onontvankelijkheid bij het aanvraagdossier gevoegd.

De aanvraag doorloopt dezelfde procedure als een verkavelingsaanvraag.

§2. De wijziging van de verkavelingsvergunning moet worden geweigerd als de eigenaars van meer dan de helft van de in de oorspronkelijke vergunning toegestane kavels een ontvankelijk, gegrond en op ruimtelijke motieven gebaseerd bezwaar per beveiligde zending indienen bij het college van burgemeester en schepenen. Dat bezwaar moet worden ingediend binnen een vervaltermijn van dertig dagen, die ingaat vanaf de datum van overmaken van de beveiligde zending, vermeld in § 1, tweede lid.”

Het toezenden van een afschrift van de aanvraag tot wijziging van de verkavelingsvergunning via een ‘beveiligde zending’ (waaronder overeenkomstig artikel 1.1.2, 3° VCRO onder meer een verzending via aangetekend schrijven wordt begrepen) heeft tot doel, enerzijds de eigenaars van een kavel die de aanvraag niet medeondertekend hebben in staat te stellen naar behoren over de precieze inhoud en draagwijdte van de gevraagde wijziging te oordelen, zodat elkeen voor zichzelf kan uitmaken of er aanleiding bestaat daartegen bezwaar in te dienen en eventueel met voldoende kennis van zaken te kunnen formuleren, en anderzijds, die eigenaars met die mededeling op ondubbelzinnige wijze te informeren dat van dan af voor hen de termijn van dertig dagen ingaat waarbinnen zij zich tegen de gevraagde wijziging kunnen verzetten.

Zoals blijkt uit het administratief dossier en door verzoekende partijen niet concreet wordt weerlegd, volgt uit de bewijzen van aangetekende zending dat tussenkomende partij op 31 juli 2015 een afschrift van haar aanvraag verzond aan de andere kaveleigenaars (waaronder eerste en vierde verzoekende partij), die alsdan in beginsel beschikten over een vervaltermijn van dertig dagen om desgevallend een (gegrond en op ruimtelijke motieven gebaseerd) bezwaar in te dienen. In de bestreden beslissing wordt daaromtrent vastgesteld dat de bezwaren van verzoekende partijen laattijdig werden ingediend. Verwerende partij overweegt met name dat *“de mede-eigenaars van de verkaveling door de aanvrager werden aangeschreven en zowel de brief als de bewijzen van*

aangetekende zending aan het aanvraagdossier werden toegevoegd"; dat *"deze kennisgevingen op 31 juli 2015 aan de post werd(en) afgeleverd, dezelfde dag als het aanvraagdossier werd ingediend bij de gemeente"*; dat *"deze zendingen waarschijnlijk afgeleverd zijn op 3 augustus 2015 en de termijn van 30 dagen dus van 4 augustus 2015 tot en met 2 september 2015 liep"*; dat *"er drie bezwaarschriften werden ingediend van de eigenaars van de twee andere loten binnen de verkaveling"*; dat *"deze bezwaarschriften echter op 7 september 2015 zijn ontvangen door de gemeente en dus niet binnen de vervalttermijn van 30 dagen zijn overgemaakt"*; zodat *"de vergunning dus niet kan geweigerd worden op basis van artikel 4.6.7. van de Vlaamse codex voor ruimtelijke Ordening"*. Verzoekende partijen maken abstractie van geciteerde (pertinente) vaststellingen in de bestreden beslissing, die zij niet in hun kritiek betrekken, en die zij op zich (noch in hun verzoekschrift, noch in hun wederantwoordnota) evenmin betwisten. Hun opmerking (in hun wederantwoordnota) dat zij *"in verwarring zijn gebracht"*, gezien *"het openbaar onderzoek en de vervalttermijn van artikel 4.6.7 VCRO met elkaar vermengd werden"*, doet geen afbreuk aan voormelde overwegingen in de bestreden beslissing, terwijl de tekst van artikel 4.6.7 VCRO duidelijk is en de finaliteit van de daarin voorgeschreven individuele kennisgeving per beveiligde zending specifiek is bedoeld om de overige kaveleigenaars op ondubbelzinnige wijze te informeren dat zij zich (binnen een welbepaalde termijn) tegen de gevraagde wijziging kunnen verzetten, terwijl het openbaar onderzoek tot doel heeft alle (andere) belanghebbenden te informeren omtrent de aanvraag en in de mogelijkheid te stellen om hiertegen desgevallend een bezwaar in te dienen. In de rand hiervan wordt onder verwijzing naar de beoordeling van het eerste middel nog opgemerkt dat verzoekende partijen (ook) niet aannemelijk maken dat zij (in het kader van het openbaar onderzoek) gegronde ruimtelijke bezwaren hebben ingediend tegen de verkavelingswijziging, waarmee in de bestreden beslissing ten onrechte geen afdoende rekening mee werd gehouden.

Het middel wordt verworpen.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

1.

In wat kan worden begrepen als een derde middel voeren verzoekende partijen aan dat de aanvraag niet kon worden vergund omwille van de vaststelling dat er ter hoogte van de aanvraagpercelen een buurtweg nr. 16 is gelegen, die is opgenomen in de atlas der buurtwegen en eigendom is van de gemeente Glabbeek. Zij uiten kritiek op het vonnis van de vrederechter van 27 december 2011, waarin wordt vastgesteld dat het openbaar recht van doorgang over de betrokken buurtweg door verjaring is teniet gegaan, en merken op dat de betreffende buurtweg nog niet werd afgeschaft en nog steeds officieel bestaat. Zij voeren derhalve feitelijk de schending aan van de wet van 10 april 1841 op de buurtwegen.

2.

Tussenkomen partij betwist de ontvankelijkheid van het middel, gezien *"geen enkele wettelijke bepaling, noch beginsel wordt vermeld welk zou geschonden worden door de bestreden beslissing"*. Zij benadrukt dat de vrederechter in een vonnis van 27 december 2011, dat ondertussen kracht van gewijsde heeft, oordeelde dat de betreffende buurtweg door verjaring is teniet gegaan, zodat dit niet meer kan worden betwist. Zij meent dat het standpunt van verzoekende partijen dat deze weg *"nog zou bestaan omdat deze nog vermeld is op de atlas der*

buurtwegen” “*juridisch geheel absurd*” is, en “*uitdrukkelijk wordt tegengesproken door artikel 10 van de Wet op de buurtwegen en door de rechtspraak van het Hof van Cassatie*”.

3.

Verzoekende partijen benadrukken in hun wederantwoordnota dat de vaststelling “*dat de vrederechter heeft besloten dat de buurtweg niet meer in gebruik zou zijn en verjaring is ingetreden*” geen afbreuk doet aan feit dat “*verjaring geen afschaffing is*”, zodat “*de bij wet ingestelde procedure van afschaffing van de buurtweg*” nog steeds moet worden doorlopen. Zij betwisten dat de bestreden beslissing rekening mocht houden met het vonnis van de vrederechter van 27 december 2011, gezien niet blijkt dat dit ondertussen kracht van gewijsde heeft verkregen en niet is vervallen.

4.

Tussenkomende partij betwist in haar laatste schriftelijke uiteenzetting dat het vonnis van de vrederechter van 27 december 2011 is vervallen en geen kracht van gewijsde heeft, en legt terzake een stuk voor waaruit het tegendeel blijkt.

Beoordeling door de Raad

1.

Hoewel verzoekende partijen in de kritiek (doorheen hun ‘administratief beroep’) op de beoordeling door verwerende partij van de relevantie van het vonnis van de vrederechter van 27 december 2011 wat betreft de impact van de buurtweg nr. 16 op de aanvraag (althans in hun verzoekschrift) niet expliciet de rechtsregels of rechtsbeginselen vermelden die volgens hen door de bestreden beslissing worden geschonden, blijkt daaruit wel wat zij de bestreden beslissing verwijten. Zoals tussenkomende partij zelf samenvat “*stellen verzoekende partijen dat door de wijziging van de verkavelingsvergunning er zou toegelaten worden dat er gebouwd wordt op de wegzate van buurtweg nr. 16*”, zodat zij klaarblijkelijk duidelijk begrijpt wat de bestreden beslissing wordt verweten. In die optiek is het middel ontvankelijk.

2.

Zoals hierboven bij de beoordeling van het tweede middel in zaak II werd vastgesteld, blijkt uit stukken die door tussenkomende partij worden voorgelegd, en die noch door verwerende partij, noch door verzoekende partijen worden betwist, dat het gedeelte van de buurtweg nr. 16 ter hoogte van de aanvraagpercelen reeds op 13 november 1872 officieel werd afgeschaft. Ongeachte de vraag in hoeverre de overwegingen van verwerende partij in de bestreden beslissing inzake de buurtweg, en met name het belang van het vonnis van de vrederechter van 27 december 2011 voor het statuut van deze weg, correct zijn, dient te worden vastgesteld dat het bestaan van deze buurtweg (ter hoogte van de aanvraagpercelen) alleszins geen draagkrachtig (determinerend) motief (meer) vormt om de vergunning te weigeren. Het middel mist dan ook feitelijke grondslag.

Het middel wordt verworpen.

X. KOSTEN IN ZAAK II

1.

De kosten van het geding, die het rolrecht en de rechtsplegingsvergoeding omvatten, worden overeenkomstig artikel 33 DBRC-decreet ten laste gelegd van verwerende partij, die ingevolge het

inwilligen van het verzoek tot vernietiging wordt beschouwd als de partij die ten gronde in het ongelijk wordt gesteld.

2.

Verzoekende partij vordert naast het betaalde rolrecht van 200 euro tevens een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro. De Raad kan overeenkomstig artikel 21, §7 DBRC-decreet, op verzoek van een partij, een rechtsplegingsvergoeding toekennen, die een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en honoraria van de advocaat van de partij die ten gronde in het gelijk wordt gesteld. Het gevorderde bedrag van 700 euro is conform met het basisbedrag overeenkomstig artikel 20/1, §1 Procedurebesluit. Gezien er geen redenen zijn om af te wijken van het basisbedrag, en verwerende partij hieromtrent overigens geen verweer voert, kan de gevorderde rechtsplegingsvergoeding worden toegekend.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

Zaak I

1. Het verzoek tot tussenkomst van mevrouw Yolande VAN NEROM is ontvankelijk.
2. De vordering tot vernietiging wordt verworpen.
3. De kosten van het beroep, begroot op 525 euro rolrechten, worden ten laste gelegd van verzoekende partijen.
4. De kosten van de tussenkomst, begroot op 100 euro rolrecht, worden ten laste gelegd van tussenkomende partij.

Zaak II

1. De beslissing van verwerende partij van 30 maart 2017, waarbij haar vergunningsbeslissing van 25 februari 2016 houdende het verlenen van een vergunning onder voorwaarden voor het wijzigen van een vergunde verkaveling (lot 1) op de percelen gelegen te 3380 Glabbeek, Schoolstraat, met als kadastrale omschrijving afdeling Bunsbeek, sectie C, perceelnummers 153r en 153/3, wordt ingetrokken, en aan verzoekende partij een vergunning wordt geweigerd voor het wijzigen van een vergunde verkaveling (lot 1) op de betreffende percelen, wordt vernietigd.
2. De kosten van het beroep, begroot op het rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, worden ten laste gelegd van verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 12 maart 2019 door de achtste kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de achtste kamer,

Marino DAMASOULIOTIS

Pascal LOUAGE